

พิธีถวายผ้าพระกฐินพระราชทาน

ประจำปีพุทธศักราช 2542

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ณ วัดเชษฐานาราม อ.เมือง จ.สมุทรสาคร

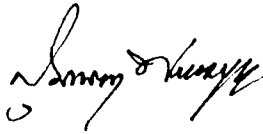

สารอธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ในปีพุทธศักราช 2542 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ให้เป็นเจ้าภาพถวายผ้าพระกฐินพระราชทาน ณ วัดเจษฎาราม อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ในวันศุกร์ที่ 5 พฤศจิกายน 2542 โดยตั้งองค์พระกฐิน ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้รับความร่วมมือจากผู้บริหาร คณาจารย์ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ทุกฝ่าย และนิสิตตลอดจนผู้มีจิตศรัทธาทุกท่านเป็นอย่างดี

เพื่อเป็นที่ระลึกในโอกาสดังกล่าว มหาวิทยาลัยจึงได้จัดพิมพ์หนังสือขึ้น โดยรวบรวมเรื่องราวเกี่ยวกับวัดเจษฎาราม จังหวัดสมุทรสาคร และประเพณีการทอดกฐิน ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่พุทธศาสนิกชนทุกท่าน

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ขออนุโมทนาต่อผู้มีจิตศรัทธาทุกท่าน ที่ได้ร่วมบำเพ็ญบุญกฐินอันมีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ อีกทั้งเป็นกฐินพระราชทาน ซึ่งได้โดยเสด็จพระราชกุศลด้วยอีกประการหนึ่ง ขออานิสงส์และผลบุญนี้ จงดลบันดาลให้ทุกท่านประสบความสุขสวัสดิ์เป็นผู้มีสัมมาทิฐิและมีดวงตาเห็นธรรมโดยทั่วกัน

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุมณฑา พรหมบุญ)
อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กำหนดการกฐินพระราชทาน

พิธีถวายผ้าพระกฐินพระราชทาน ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประจำปี 2542 ณ วัดเจษฎาราม จังหวัดสมุทรสาคร ในวันศุกร์ ที่ 5 พฤศจิกายน 2542 เวลา 10.00 น. มีกำหนดการดังนี้

วันพฤหัสบดี ที่ 4 พฤศจิกายน 2542

เวลา 16.00 น. ตั้งองค์พระกฐินพระราชทาน ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เวลา 17.00 น. พระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์

วันศุกร์ ที่ 5 พฤศจิกายน 2542

เวลา 07.30 น. เคลื่อนองค์พระกฐินพระราชทานไปยังวัดเจษฎาราม จังหวัดสมุทรสาคร

เวลา 10.00 น. พิธีถวายผ้าพระกฐินพระราชทาน

เวลา 11.00 น. ถวายภัตตาหารเพลแด่พระภิกษุสงฆ์

เวลา 12.00 น. ร่วมรับประทานอาหาร

- การแต่งกาย**
1. ผู้บริหารมหาวิทยาลัย กรรมการดำเนินงาน ผู้แทนหน่วยงาน แต่งกายเครื่องแบบปกติขาว
 2. คณาจารย์ ข้าราชการ และผู้มีจิตศรัทธาที่เดินทางไปร่วมในพิธีแต่งกายชุดพระราชทานหรือชุดสากลนิยม หรือแต่งกายสุภาพ

**ประวัติการถวายผ้าพระกฐินพระราชทาน ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**

ครั้งที่ 1	วันที่ 3 พฤศจิกายน 2522	ณ วัดมัชฌิมาวาส อ.เมือง จ.สงขลา
ครั้งที่ 2	วันที่ 7 พฤศจิกายน 2523	ณ วัดปทุมวนาราม เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ
ครั้งที่ 3	วันที่ 8 พฤศจิกายน 2524	ณ วัดกลางวรวิหาร อ.เมือง จ.สมุทรปราการ
ครั้งที่ 4	วันที่ 22 ตุลาคม 2525	ณ วัดบรมนิवास เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ
ครั้งที่ 5	วันที่ 5 พฤศจิกายน 2526	ณ วัดศาลาปูนวรวิหาร อ.พระนครศรีอยุธยา จ.พระนครศรีอยุธยา
ครั้งที่ 6	วันที่ 3 พฤศจิกายน 2527	ณ วัดมหาชัย อ.เมือง จ.มหาสารคาม
ครั้งที่ 7	วันที่ 9 พฤศจิกายน 2528	ณ วัดพระบาทมิ่งเมืองวิหาร อ.เมือง จ.แพร่
ครั้งที่ 8	วันที่ 9 พฤศจิกายน 2529	ณ วัดคูหาสวรรค์ อ.เมือง จ.พัทลุง
ครั้งที่ 9	วันที่ 17 ตุลาคม 2530	ณ วัดเกตการาม อ.บางคนที่ จ.สมุทรสงคราม
ครั้งที่ 10	วันที่ 19 พฤศจิกายน 2531	ณ วัดชุมพลนิกายารามราชวรวิหาร อ.บางปะอิน จ.พระนครศรีอยุธยา
ครั้งที่ 11	วันที่ 4 พฤศจิกายน 2532	ณ วัดศาลาปูนวรวิหาร อ.พระนครศรีอยุธยา จ.พระนครศรีอยุธยา
ครั้งที่ 12	วันที่ 2 พฤศจิกายน 2533	ณ วัดมหาชัย อ.เมือง จ.มหาสารคาม
ครั้งที่ 13	วันที่ 2 พฤศจิกายน 2534	ณ วัดคูหาสวรรค์ อ.เมือง จ.พัทลุง
ครั้งที่ 14	วันที่ 3 พฤศจิกายน 2535	ณ วัดวชิรธรรมสาธิต เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
ครั้งที่ 15	วันที่ 12 พฤศจิกายน 2536	ณ วัดมัชฌิมาวาส อ.เมือง จ.สงขลา
ครั้งที่ 16	วันที่ 12 พฤศจิกายน 2537	ณ วัดมหาชัย อ.เมือง จ.มหาสารคาม
ครั้งที่ 17	วันที่ 28 ตุลาคม 2538	ณ วัดเพชรสมุทรวรวิหาร อ.เมือง จ.สมุทรสงคราม
ครั้งที่ 18	วันที่ 9 พฤศจิกายน 2539	ณ วัดคูหาสวรรค์ อ.เมือง จ.พัทลุง
ครั้งที่ 19	วันที่ 8 พฤศจิกายน 2540	ณ วัดเขียนเขต อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี
ครั้งที่ 20	วันที่ 23 ตุลาคม 2541	ณ วัดเสนาสนาราม จ.พระนครศรีอยุธยา

วัดเจษฎาราม พระอารามหลวง

จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดที่มีเขตการปกครองติดต่อกับกรุงเทพมหานคร มีพื้นที่ประมาณ 840 ตารางกิโลเมตร แบ่งการปกครองเป็น 3 อำเภอคือ อำเภอเมืองสมุทรสาคร อำเภอกระทุ่มแบน และอำเภอบ้านแพ้ว สมุทรสาครเป็นเมืองที่มีประวัติความเป็นมาตั้งแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี เดิมเรียกกันว่า "สาครบุรี" ตั้งเป็นเมืองขึ้นประมาณปี พ.ศ.2091 ในรัชกาลสมเด็จพระมหาจักรพรรดิหรือ "พระเจ้าช้างเผือก" ซึ่งทรงเตรียมหัวเมืองไว้เพื่อการระดมพลเมื่อมีราชการสงคราม โดยยกชุมชนใหญ่ขึ้นเป็นเมืองหลายแห่ง เมืองสาครบุรีคือที่ตั้งเดิมของชุมชนใกล้ปากน้ำท่าจีนอันเป็นแหล่งค้าขายและขนถ่ายสินค้าจากสำเภากันขนาดใหญ่เพื่อขนส่งต่อไปตามลำแม่น้ำที่เป็นเส้นทางคมนาคมสำคัญในสมัยโบราณ

ท่าจีนนั้นเป็นชื่อของชุมชนที่เป็นท่าเรือค้าขายกับสำเภากัน และแม่น้ำท่าจีนก็เป็นชื่อที่

เรียกตามตำบลที่แม่น้ำสายนี้ไหลลงสู่ทะเล แม่น้ำท่าจีนมีชื่อเรียกแตกต่างกันไปตามสถานที่ที่แม่น้ำไหลผ่าน เริ่มจากต้นแม่น้ำที่แยกออกจากแม่น้ำเจ้าพระยาในเขตติดต่อระหว่างจังหวัดอุทัยธานีและชัยนาท ส่วนนี้เรียกกันว่า **คลองมะขามเฒ่า** เมื่อไหลผ่านจังหวัดสุพรรณบุรีก็เรียกว่า **แม่น้ำสุพรรณ** พอมาถึงเมืองนครชัยศรี (ปัจจุบันคืออำเภอนครชัยศรีจะเรียกว่า **แม่น้ำนครชัยศรี** สุดท้ายเมื่อจะออกปากอ่าวไทยที่บริเวณจังหวัดสมุทรสาครจึงเรียกว่า **แม่น้ำท่าจีน** รวมเป็นความยาวทั้งสิ้นประมาณ 300 กิโลเมตร

การคมนาคมทางน้ำจากเมืองหลวงคือกรุงศรีอยุธยาไปยังบริเวณโดยรอบ รวมทั้งการออกสู่ทะเลอ่าวไทยในสมัยนั้นเป็นทั้งเส้นทางเศรษฐกิจ การปกครองและการทหารจึงมีการขุดคลองต่างๆขึ้นเป็นจำนวนมาก ทั้งที่เป็นการขุดแต่งแนวลำน้ำเดิม และการขุดขึ้นใหม่ทั้งหมด ในจำนวนนี้มีคลองที่เป็นที่มาของชื่อเมืองสมุทร

สาครอีกชื่อหนึ่งคือ **คลองมหาชัย** คลองนี้ขุดขึ้นในสมัยสมเด็จพระสรรเพชญ์ที่ 8 (พระเจ้าเสือ) เมื่อปี พ.ศ.2248 โดยโปรดเกล้าฯ ให้พระราชสงครามเป็นแม่กองคุมคนงาน 3,000 คนขุดจากหน้าวัดหมูไปจนถึงตำบลโคกขาม ขนาดลำคลองกว้าง 8 วา ตรงปากครอง และกว้าง 5 วา ไปตลอดแนวคลอง ความลึกของคลอง 6 ศอก แต่การขุดคลองลัดนี้มาแล้วเสร็จในสมัยพระเจ้าอยู่หัวท้ายสระ (พระราชโอรสของพระเจ้าเสือ) พระราชทานนามว่าคลองมหาชัย

เหตุที่มาของการขุดคลองมหาชัยนี้มีความเกี่ยวพันกับเรื่องราวของพันท้ายนรสิงห์ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในความซื่อสัตย์และเคร่งครัดในหน้าที่ ยอมสละชีวิตเพื่อให้กฎหมายเที่ยรบาลคงความศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าเสือทรงโปรดการประพาสทางเรือและการตกปลาตามลำแม่น้ำ โดยเฉพาะที่คลองโคกขามซึ่งเป็นแหล่งที่ปลาตะเพียนพันธุ์ดีอยู่ชุกชุม เมื่อ พ.ศ.2247 ได้เสด็จประพาสคลองโคกขาม

พันท้ายนรสิงห์ (สิน) ทำหน้าที่นายท้ายเรือพระที่นั่ง ในระหว่างเรืออยู่ในคลองโคกขามซึ่งมีความแคบและมิดันไม้ใหญ่ขึ้นอยู่หนาแน่นนั้น หัวเรือพระที่นั่ง (โขนเรือ) เกิดชนเข้ากับกิ่งไม้ใหญ่จนหัวเรือหัก พระเจ้าเสือทรงเมตตาและทรงทราบว่าเป็นเหตุสุดวิสัยเกินความสามารถของนายท้าย จึงพระราชทานอภัยโทษให้ แต่พันท้ายนรสิงห์ได้ทูลขอให้ประหารชีวิตตนตามบทกำหนดโทษของกฎหมายเทียบบาล เพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่บุคคลอื่นในภายหน้า พระเจ้าเสือจึงทรงจำพระทัยสั่งประหาร แล้วให้สร้างศาลไว้เพื่อให้คนได้ระลึกถึงความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ของพันท้ายนรสิงห์ ต่อมาเมื่อปี พ.ศ.2248 พระเจ้าเสือจึงได้โปรดเกล้าฯ ให้มีการขุดคลองลัดขึ้นจากคลองด่านมาทะลุทำจีนเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้เส้นทางคดเคี้ยวของคลองโคกขาม

คลองมหาชัยเป็นชื่อเรียกตามที่พระเจ้าอยู่หัวท้ายสระพระราชทานไว้ แต่ในแผนที่คลองซึ่งทำขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ปรากฏชื่อ **คลองมหาไชยชลมารค** ในปัจจุบันนี้คงเหลือชื่อเป็นคลองมหาชัยเช่นเดิม นับตั้งแต่มีการขุดคลองมหาชัย ชุมชนทางฝั่งซ้ายของคลองมหาชัยก็ขยายตัว มีความเจริญขึ้นจนมีสภาพเป็นเมือง ทำให้มหาชัยเป็นอีกชื่อหนึ่งของจังหวัดสมุทรสาคร แทนที่ชื่อทำจีนที่เป็นชุมชนเก่าที่อยู่ค่อนข้างไกลปากแม่น้ำ

ในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงตระหนักดีว่าศัตรูของไทยในสมัยต่อไปไม่ใช่พม่า แต่เป็นชาติตะวันตกที่จะมาทางทะเล จึงทรงเร่งรัดการสร้างป้อมปราการตามปากแม่น้ำสำคัญ และจุดที่มีคุณค่าทางยุทธศาสตร์ ได้แก่ ป้อมรักษาแม่น้ำเจ้าพระยาที่เชื่อมนครเขื่อนขันธ์ และเมืองสมุทรปราการ (สร้างเพิ่มเติมจำนวนหลายป้อมจากของเดิม) นอกจากนั้นยังมีป้อมที่เมืองสมุทรสาคร เมืองสมุทรสงคราม และเมืองฉะเชิงเทรา ทรงสร้างเมือง

หน้าด่านที่เป็นป้อมปราการ รวม 3 เมืองคือ เมืองกาญจนบุรี เมืองจันทบุรี และเมืองสงขลา สำหรับเมืองสมุทรสาครนั้น เมื่อ พ.ศ.2371 โปรดเกล้าฯ ให้พระยาโชฎีกราชเศรษฐีเป็นแม่กองสร้างป้อมที่ปากคลองมหาชัย พระราชทานชื่อว่าป้อมวิเชียรโชฎก ให้ชาวมอญในบังคับบัญชาของเจ้าพระยามหาโยธาซึ่งมีถิ่นฐานอยู่บริเวณนั้นเป็นทหารป็นรักษาป้อม

ชุมชนเมืองเก่าที่เจริญเติบโตมาเป็นลำดับจากเมื่อเริ่มมีคลองมหาชัยเมื่อประมาณปี พ.ศ.2252 มีความสำคัญเป็นเมืองป้อมในสมัยรัชกาลที่ 3 นับถึงปัจจุบันก็มีอายุประมาณเกือบ 300 ปี มีความเปลี่ยนแปลงไปในหลายด้าน จนกลายเป็นจังหวัดเล็กๆ ที่มีความอุดมสมบูรณ์ดังที่ปรากฏในคำขวัญที่บอกถึงจุดเด่นของจังหวัดคือ **เมืองประมง ดงโรงงาน ลานเกษตร** จำนวนประชากรก็เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากการย้ายถิ่นเข้ามาทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมและการประมง เมื่อมีการสร้างทางหลวงสายใหม่ที่จะช่วยอำนวยความสะดวกในการขนส่งและการคมนาคมทางบก (ถนนพระ

รามที่ 2 : ถนนบุรี-ปากท่อ) ตัวเมืองจึงขยายและเติบโตขึ้นใกล้ถนนสายใหม่นี้ ปล่อยให้สถานที่สำคัญบริเวณเมืองเก่ายังคงอยู่ในสภาพเดิมเป็นส่วนใหญ่ เช่นแนวถนนเจษฎาวิถีที่ทอดขนานไปกับคลองมหาชัย

วัดเจษฎาราม พระอารามหลวงชั้นตรี ชนิดสามัญ ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างแนวคลองมหาชัยและแนวถนนเจษฎาวิถี เป็นวัดเก่าที่มีมาแต่ครั้งใดไม่ปรากฏ มีเพียงหลักฐานคือ มูลดินที่เคยเป็นที่ตั้งของอุโบสถ ต่อมาในปี พ.ศ.2401 เป็นปีที่ 8 ในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระอาจารย์น่วม พระภิกษุจากวัดเสม็ดดำ (ปัจจุบันอยู่ในแขวงเสม็ดดำ เขตบางขุนเทียน กทม.) พร้อมด้วยคหบดีตำบลมหาชัย 3 คนพี่น้อง คือ นายแพบ นางอ้ม นางน้อย และชาวบ้านตำบลมหาชัยได้ร่วมกันจัดสร้างขึ้นใหม่ มีพระสงฆ์จำพรรษาอยู่ตลอดมาจนถึงปัจจุบันเป็นเวลาประมาณ 140 ปี เมื่อแรกสร้างนั้นได้ขนานนามวัดว่า **วัดธรรมสังเวช** แต่ชาวบ้านนิยมเรียกกันว่า **วัดกระเจ็ด** ตามชื่อคลอง ทางทิศตะวันออกของวัด เมื่อปี พ.ศ.2439 เจ้าจอม

มารดาโหมด ในรัชกาลที่ 5 (พระมารดาของ พลเรือเอกพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์) ได้มาพักแรมอยู่ที่บริเวณวัดกระเจ็ดและขนานนามวัดให้ใหม่ว่า **วัดเจษฎาราม** (สันนิษฐานว่าจะมาจากพระนามเดิมของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว คือ กรมหมื่นเจษฎาบดินทร์) แต่ชาวบ้านยังนิยมเรียกวัดกระเจ็ดมาจนถึงปัจจุบัน

วัดเจษฎารามเป็นวัดที่ราษฎรสร้างขึ้นแต่มีความสำคัญด้วยเป็นสถานที่ประกอบพิธีทางศาสนาของทางราชการจังหวัดสมุทรสาคร มีโอกาสได้รับเสด็จพระบรมวงศานุวงศ์ สมเด็จพระสังฆราช ได้ต้อนรับพระมหาเถระที่มาเยี่ยมเยียนหลายรูป นอกจากนี้วัดเจษฎารามยังมีโรงเรียนพระปริยัติธรรม เป็นสนามสอบพระปริยัติธรรมสนามหลวงแผนกธรรมและแผนกบาลีประจำจังหวัดสมุทรสาคร และดำเนินกิจกรรมในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา รวมทั้งกิจกรรมเพื่อสาธารณะประโยชน์และสังคมสงเคราะห์หลายประการ ด้วยคุณสมบัติของการเป็นวัดที่ช่วยเชิดชูพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองสมควรได้รับเกียรติยกย่องเป็นพิเศษ กระทรวงศึกษาธิการจึงขอพระราชทานยกฐานะขึ้นเป็นพระอารามหลวง และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยกวัดเจษฎารามขึ้นเป็นพระอารามหลวงชั้นตรี ชนิดสามัญ ตั้งแต่วันที่ 15 มกราคม พ.ศ.2531

วัดเจษฎารามในปัจจุบันมีพื้นที่ทั้งสิ้น 57 ไร่ 3 งาน 53 ตารางวา อยู่กลางระหว่างคลองมหาชัยและถนนเจษฎาวิถี (ด้านที่ติดคลองมหาชัยมีความยาว 280 เมตร) มีพระภิกษุจำพรรษา 51 รูป สามเณร 1 รูป ภายในวัดมีปูชนียวัตถุและถาวรวัตถุที่สำคัญ ลำดับตามเวลาที่สร้างคือ

1. พระพุทธรูปปฏิมาประธานในพระอุโบสถ เป็นพระพุทธรูปหล่อปางมารวิชัยลงรักปิดทอง ขนาดหน้าตักกว้าง 3 ศอกเศษ พระอิริยาเป็นประธานจัดสร้างเมื่อ พ.ศ.2439 เป็นที่เคารพบูชาของชาวมหาชัย เรียกกันโดยทั่วไปว่า

หลวงพ่อด

2. ศาลาการเปรียญ เป็นศาลาการเปรียญสร้างด้วยไม้ เสาและบันไดคอนกรีต สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ.2470 แทนศาลาการเปรียญหลังเดิม (รื้อถอนแล้ว) ที่สร้างเมื่อ พ.ศ.2435 และได้ซ่อมใหญ่เมื่อ พ.ศ.2518

3. พระอุโบสถ สร้างเสร็จและผูกพัทธสีมาเมื่อ พ.ศ.2480 แทนพระอุโบสถหลังเดิมที่สร้างเมื่อ พ.ศ.2445 (รื้อลงเมื่อพ.ศ.2492) และต่อมามีการเขียนภาพพุทธประวัติไว้ภายในพระอุโบสถเมื่อ พ.ศ.2516

4. พระพุทธรูปยืนปางถวายพระเนตรประดิษฐานอยู่หน้าพระอุโบสถ เป็นพระพุทธรูปโลหะหล่อ ลงรักปิดทอง สูง 6 ศอก พระครูมหาชัยปริวัณ (เชย ญาณวฑฺฒโน) เป็นประธานจัดสร้างเมื่อ พ.ศ.2488

5. รอยพระพุทธรูปจำลอง ขนาดกว้าง 1.5 เมตร ยาว 4 เมตร พระครูมหาชัยปริวัณ (เชย ญาณวฑฺฒโน) เป็นประธานจัดสร้างเมื่อ พ.ศ.2494

6. ดันพระศรีมหาโพธิ์ เป็นตันที่สืบเนื่องมาจากตันพระศรีมหาโพธิ์ที่พุทธคยา สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (ปุ่น ปุณฺณสิริ) สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก วัดพระเชตุพนฯ ทรงปลูกเมื่อ พ.ศ.2514 เมื่อครั้งดำรงสมณศักดิ์ที่ สมเด็จพระวันรัต

7. รูปหล่อพระครูมหาชัยปริวัณ (เชย ญาณวฑฺฒโน) อดีตเจ้าอาวาสซึ่งเป็นที่เคารพของชาวมหาชัยและตำบลใกล้เคียง ทางวัดจัดให้มีงานบำเพ็ญกุศลเป็นประจำทุกปีในวันแรม 11 ค่ำ เดือน 5

นอกจากปูชนียวัตถุและถาวรวัตถุดังกล่าว วัดเจษฎารามยังมีสิ่งก่อสร้างอื่นๆ ที่น่าสนใจอีกเป็นจำนวนมาก ทั้งที่เป็นของเก่า เช่น ศาลาทำน้ำ ประตูด้านคลองมหาชัย หอพระไตรปิฎก พระวิหาร หอกลอง และหอรบซึ่งส่วนที่สร้างขึ้นใหม่ในระยะหลังส่วนใหญ่จะใช้

เพื่อการศึกษา การบริการชุมชน และเพื่อการปฏิบัติกิจวัตรของพระภิกษุที่จำพรรษา ได้แก่ โรงเรียนพระปริยัติธรรม ฌาปนสถาน รวมทั้งอาคารต่างๆ ของโรงเรียนเทศบาลวัดเจษฎาราม (เขยวิทยาพาน) ที่ก่อตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ.2471) โดยพระครูมหาชัยปริรักษ์ (เขย ญาณวฑฺฒโน)

ตั้งแต่ พ.ศ.2401 เวลาเกือบศตวรรษครึ่งที่ผ่านมา วัดธรรมสังเวช วัดกระเจ็ดหรือวัดเจษฎารามมีเจ้าอาวาสปกครองติดต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน รวม 6 รูปดังนี้

1. พระอธิการน่วม ปกครองตั้งแต่ พ.ศ.2401-2418

2. พระอธิการยา ปกครองตั้งแต่ พ.ศ.2424-2449

3. พระอธิการบัว จงทรงสี ปกครองตั้งแต่ พ.ศ.2450-2462 และเป็นเจ้าคณะหมวด (เจ้าคณะตำบล) มหาชัย

4. พระครูมหาชัยปริรักษ์ (เขย ญาณวฑฺฒโน) ปกครองตั้งแต่พ.ศ.2462-2500 และเป็นเจ้าคณะตำบลมหาชัยเมื่อ พ.ศ.2462 เป็นเจ้าคณะอำเภอเมืองสมุทรสาครเมื่อพ.ศ.2462 (ลาออกจากตำแหน่งเจ้าคณะอำเภอเมื่อ พ.ศ.2484 เนื่องจากสุขภาพไม่แข็งแรง)

5. พระราชสาครมุนี (ชะวร โอภาโส) ปกครองตั้งแต่พ.ศ.2501-2535 และเป็นรองเจ้าคณะจังหวัดสมุทรสาครเมื่อ พ.ศ. 2521 เป็นเจ้าคณะจังหวัดสมุทรสาคร เมื่อพ.ศ.2527 ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นราช ที่ พระราชสาครมุนี ศรีกิจจานุกิจจาทรมหาคุณิสสร บวรสังฆาราม คามวาสี เมื่อ พ.ศ.2530

6. พระครูสาครเจษฎานุยุต (พิเชษฐ ธมฺมธโร) ปกครองตั้งแต่ พ.ศ.2536 ถึง ปัจจุบัน
วัดเจษฎาราม พระอารามหลวง เป็นวัดที่สร้างขึ้นด้วยแรงศรัทธาของชาวบ้านเป็นวัดสำคัญของท้องถิ่น และได้รับการบูรณะปฏิสังขรณ์ตลอดมาด้วยแรงศรัทธาและกำลัง

ทรัพย์ของท้องถิ่น จึงมีความผูกพันและช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างวัดกับบ้านอย่างใกล้ชิด นอกจากการเป็นวัดที่ตั้งของโรงเรียนพระปริยัติธรรมและจัดให้มีกิจกรรมเผยแผ่พระพุทธศาสนาเช่น จัดตั้งโรงเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ จัดตั้งพุทธสมาคม จังหวัดสมุทรสาคร จัดสร้างพระพุทธรูปประจำสถานศึกษา ฯลฯ วัดเจษฎารามยังดำเนินกิจกรรมการสาธารณสงเคราะห์อื่นๆ เช่น การจัดตั้งและอุปการะโรงเรียนหลายแห่ง ร่วมสร้างถาวรวัตถุเพื่อสาธารณะและจัดสร้างฌาปนสถานที่ไม่เรียกค่าใช้จ่าย ฯลฯ วัดเจษฎารามจึงเป็นพระอารามหลวงที่ประชาชนมีความรู้สึกเป็นเจ้าของ ได้พึ่งพาอาศัย และเป็นความภาคภูมิใจของประชาชนชาวสมุทรสาคร ตลอดจนชาวจังหวัดใกล้เคียง

บรรณานุกรม

กรมศิลปากร. (2508). ประชุมพงศาวดารฉบับหอสมุดแห่งชาติ เล่ม 8 กรุงเทพฯ : ก้าวหน้า
 _____ . (2540). วัดหลวงสมัยรัตนโกสินทร์. กรุงเทพฯ : กรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ
 คณะกรรมการอำนวยการจัดพิมพ์หนังสือมหาเจษฎาบดินทรานุสรณ์. (2531) มหาเจษฎา
 บดินทรานุสรณ์. กรุงเทพฯ : ธนาคารทหารไทย
 ปราโมทย์ ทัศนาศูวรรณ. (2521). เทียวทั่วไทย ชุดที่ 3. กรุงเทพฯ : เสี่ยงไถ
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2531) วัดเจษฎาราม. (หนังสือที่ระลึกในงานถวายผ้าพระกฐินพระราชทาน
 ณ วัดเจษฎาราม) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 สำนักงานเจ้าคณะจังหวัดสมุทรสาคร. (2534). ประวัติวัดในเขตจังหวัดสมุทรสาคร. กรุงเทพฯ :
 สำนักงานเจ้าคณะจังหวัดสมุทรสาคร วัดเจษฎาราม

ชื่อเรียกอื่นที่แตกต่างกัน

แม่น้ำท่าจีน : คลองมะขามเฒ่า แม่น้ำสุพรรณ
 แม่น้ำนครชัยศรี
 จังหวัดสมุทรสาคร : ท่าจีน สาครบุรี มหาชัย
 คลองมหาชัย : คลองมหาไชยชลมารค
 วัดเจษฎาราม : วัดธรรมสังเวช วัดกระเจ็ด

กฐิน

กฐินเป็นงานบุญอันยิ่งใหญ่ของพุทธศาสนิกชนที่ปฏิบัติสืบต่อกันมาแต่โบราณกาล โดยมีจุดประสงค์เพื่อถวายผ้าให้พระสงฆ์ทำจีวรตามกรอบไม้แม่แบบ ซึ่งเรียกว่ากฐิน ในปัจจุบันนอกจากจะถวายผ้ากฐินตามประเพณีแล้วยังถวายจุดปัจจัยไทยธรรมอื่น คือ เงิน เพื่อทำนุบำรุงวัดสืบศาสนาให้ถาวรต่อไป นอกจากนี้ยังเป็นการแสดงความสามัคคีระหว่างญาติมิตรและได้มีโอกาสเดินทางท่องเที่ยว รื่นเริงสนุกสนาน ควบกันไปกับทำบุญกุศลอีกด้วยดังที่เสฐียรโกเศศ (พระยาอนุมานราชธน) พรรณนาไว้ เรื่องเทศกาลออกพรรษาตอนหนึ่งว่า

"ออกพรรษาแล้วและตลอดไปจนถึงกลางเดือน 12 เป็นเทศกาลทอดกฐินซึ่งเป็นที่ยินดีปรีดาและรื่นเริงของชาวบ้าน ด้วยจะได้มีโอกาสทำบุญสุนทานควบกันไปกับความสนุกสนานร่าเริงบันเทิงใจ ก่อนถึงวันทอดกฐินชาวบ้านมักไปเลือกหาวัดที่จะทอด หาได้แล้วก็ไปจองล่วงหน้าไว้เพื่อให้วัดรู้ตัวและมีเวลาเตรียมรับรองในวันทอด โดยมากวัดที่จองมักเลือกวัดหมู่บ้านอื่น

เพื่อได้มีโอกาสแห่กฐินไปครีกครั้น อย่างสนุกสนาน และประสานสมัครสมานสามัคคีเป็นไมตรีกับชาวบ้านโน้น ซึ่งเมื่อรู้ว่าจะไปทอดกฐินที่วัดหมู่บ้านของเขาในวันใด ก็จะได้เตรียมการเพื่อต้อนรับ ตลอดจนถึงดูแลและเล่นสนุกพร้อมสามัคคีวิสาสะกัน นอกนั้นงานทอดกฐินในทีไรโอกาสเที่ยวเตร่เปลี่ยนภูมิประเทศ ให้เห็นแปลกเห็นใหม่ไปจากที่เคยเห็นอย่างซ้ำซากอยู่ทุกเมื่อเชิวัน ถ้าสิ่งใดในหมู่บ้านนั้นมีแปลกหรือมีใหม่ ก็จะได้รู้ดูเห็นด้วยตนเอง แล้วนำเอาสิ่งที่มีอยู่ในถิ่นนั้นนำมาใช้เป็นแบบอย่างของตนบ้างปะเหมาะอาจพบเนื้อคู่อยู่ที่นั่นด้วยก็ได้ เหตุฉะนั้น ประเพณีทอดกฐินต่างถิ่นของชาวบ้านจึงถือว่าสำคัญและจำเป็น เพราะได้ทั้งบุญกุศลและเล่นสนุกรื่นเริง ได้ทั้งความรู้และจิตใจเปลี่ยนชีวิตที่คร่ำเคร่งอยู่กับเรื่องทำมาหากินมาเป็นชีวิตใหม่ที่สดชื่นรื่นเริงเสียชั่วคราว ประเพณีอย่างนี้ย่อมมีค่าควรแก่ชีวิตของคน จึงได้ประเพณีสืบต่อกันมาไม่ขาดสาย เท่ากับเป็นการศึกษาโดยปริยายของคนแต่ก่อน ผิดคน

ให้เป็นคนใจบุญ รู้ค่าและคุณค่าของความสามัคคี มีจิตใจร่าเริงไม่คับแคบ"

มูลเหตุที่จะให้เกิดมีเรื่องกฐินขึ้นนั้น ใน คัมภีร์พระวินัยปิฎก กฐินชั้นตถกกล่าวไว้เป็นใจความว่า สมัยหนึ่งภิกษุชาวเมืองปาฐา ประมาณ 30 รูป ถือธุดงค์วัตรครัดเคร่ง มีประสงค์จะไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ซึ่งประทับอยู่ที่เมืองสาวัตถี จึงชวนกันเดินทางจากเมืองปาฐาไปเมืองสาวัตถี พอไปถึงเมืองสาเกตซึ่งอยู่ห่างจากเมืองสาวัตถี ระยะทางประมาณ 6 โยชน์ (96 กม.) ก็พอดีถึงวันเข้าพรรษา จึงต้องพักจำพรรษาที่เมืองสาเกต ในระหว่างสามเดือนที่จำพรรษาอยู่นั้น มีความร้อนรอนกระวนกระวายใครจะเฝ้าพระพุทธเจ้าเป็นกำลัง พอออกพรรษาปวารณาแล้วต่างก็รีบออกเดินทางจากเมืองสาเกตทันที เวลานั้นฝนยังชุกอยู่ ทางเดินจึงเป็นตมเป็นโคลนเปรอะเปื้อน พอถึงเมืองสาวัตถีก็รีบเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าได้ตรัสถามถึงการเดินทางและการอยู่จำพรรษาในเมืองสาเกต ภิกษุเหล่านั้นจึงกราบทูลถึงความตั้งใจที่จะรีบมาเฝ้า ตลอดจนความลำบากในการเดินทาง ต้องกรำแดดกรำฝนจนจิวรเปียกชุ่มและเปรอะเปื้อน ครั้นพระองค์ได้ทรงทราบดังนั้นแล้ว จึงยกขึ้นเป็นเหตุ มีพระพุทธาณุญาตให้กรานกฐิน คือเมื่อมีผ้าเกิดขึ้นแก่สงฆ์พอจะทำได้เป็นจิวรผืนใดผืนหนึ่งได้ สงฆ์พึงประชุมพร้อมใจกันยกผ้าผืนนั้นถวาย ภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง อาจเป็นภิกษุผู้มีจิวรเก่า มีพรรษามาก หรือสามารถทำกฐินัตถการกิจได้ถูกต้อง ภิกษุผู้ได้รับผ้านั้นเอาไปทำจิวรผืนใดผืนหนึ่งให้แล้วเสร็จในวันนั้นแล้ว กลับมาบอกสงฆ์ผู้ยกผ้าให้ นั้นเพื่ออนุโมทนา การรับกฐินนั้นโปรดให้ทำเป็นการสงฆ์ ในระยะเวลาหนึ่งเดือน นับแต่วันออกพรรษาไป โดยมีข้อกำหนดว่า ภิกษุผู้รับกฐินนั้นต้องเป็นผู้จำพรรษาแล้วตลอดสามเดือนไม่มีขาด ในวัดเดียวกัน ซึ่งมีจำนวนตั้งแต่ห้ารูปขึ้นไป

กฐิน แปลว่า ไม้สะดึง คือไม้สำหรับขึง

ผ้าให้ตึง เพื่อความสะดวกในการเย็บปัก ในสมัยโบราณการเย็บจิวรต้องใช้ไม้สะดึงเป็นอุปกรณ์ช่วย จึงเรียกผ้าจิวรที่ตัดเย็บว่า ผ้ากฐิน

กฐินมี 2 ประเภท ได้แก่ กฐินราษฎร์ และกฐินหลวง กฐินราษฎร์ที่ชาวบ้านนำไปทอดหรือถวายพระภิกษุสงฆ์ที่จำพรรษา มีชื่อเรียกแตกต่างกันตามลักษณะการนำไปทอด คือ มหากฐิน กฐินสามัคคี จุลกฐิน และกฐินดก

มหากฐิน คือ กฐินที่กระทำกันเป็นประเพณีในปัจจุบันมีที่เรียกว่า มหากฐิน เพราะมีเวลาเตรียมได้ยาวนาน มีบางท่านให้เหตุผลว่าที่เรียกเช่นนั้น เพราะวัดที่ราษฎร์นำผ้ากฐินไปทอดทั่วประเทศมีเป็นจำนวนมาก และเมื่อนับจำนวนผู้ที่ไปทอดกฐินทั้งหมดแล้วก็มากมายมหาศาล ถือเป็นมหากฐินได้

กฐินสามัคคี คือกฐินทั่วไปที่มีหลายคนร่วมกันเป็นเจ้าภาพ กฐินประเภทนี้เป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย เพราะนอกจากจะถือว่าได้ร่วมบุญกุศล ได้รับความสนุกสนานรื่นเริงแล้วยังเพิ่มความสมัครสมานสามัคคีอีกด้วย

ส่วนจุลกฐิน เป็นกฐินที่จำกัดเวลา ต้องทำแข่งเวลา เริ่มแต่เก็บฝ้ายเอามาถอกเป็นเส้นด้ายแล้วทอเป็นผืนผ้าแล้วตัดเย็บย้อมให้แล้วเสร็จภายใน 24 ชั่วโมง ให้ทันใช้เป็นผ้ากฐินทอดได้ในวันรุ่งขึ้น จุลกฐินมักทำกันเมื่อจวนจะหมดเวลาที่กำหนดให้ทอดกฐิน เป็นกฐินที่แสดงถึงกำลังความสามารถและความสามัคคีพร้อมเพรียงร่วมแรงร่วมใจกัน ทำงานอย่างยอดเยี่ยม ถือกันว่าการทอดกฐินอย่างนี้ได้อันสืบส่งแรงกว่าทอดกฐินธรรมดา

กฐินดก หรือกฐินดกค้ำ เป็นกฐินที่นำไปทอดที่วัดที่ตักค้ำจากการทอดกฐินในปีนั้น กฐินแบบนี้มักเกิดขึ้นในท้องถิ่นที่มีวัดมาก จนอาจมีบางวัดตักค้ำไม่มีใครทอด การนำกฐินไปทอดทำโดยไม่บอกเล่าทางวัดให้ทราบล่วงหน้าเพื่อเตรียมตัวให้พร้อมเรียบร้อย ลักษณะการนำไปทอดโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวเช่นนี้ บางทีเรียกว่า

กฐินโจร

ต่อไปนี้จะกล่าวถึงกฐินหลวง

กฐินหลวงแบ่งออกเป็นกฐินที่กำหนดเป็นพระราชพิธี กฐินต้น และกฐินพระราชทาน แต่เดิมกฐินหลวงมิได้แบ่งตามที่กล่าวไว้ เมื่อถึงเทศกาลทอดกฐิน พระเจ้าแผ่นดินเสด็จพระราชดำเนินไปทรงถวายผ้าพระกฐินวัดใดวัดหนึ่ง ไม่ว่าวัดนั้นจะเป็นวัดหลวงหรือวัดราษฎร์ เรียกเป็นกฐินหลวงทั้งสิ้น ต่อมาภาวะของบ้านเมืองเปลี่ยนแปลงไป ประกอบกับประชาชนมีศรัทธาเจริญรอยตามพระราชศรัทธา และได้รับพระมหากรุณาธิคุณให้ถวายผ้าพระกฐินได้ตามสมควรแก่ฐานะ จึงเป็นสาเหตุให้ต้องแบ่งประเภทกฐินหลวงออกไป

กฐินที่กำหนดเป็นพระราชพิธี เป็นกฐินที่พระเจ้าแผ่นดินเสด็จพระราชดำเนินไปถวายผ้าพระกฐินด้วยพระองค์เอง ณ วัดหลวง ซึ่งทางราชการกำหนดขึ้น โดยมีหมายกำหนดการเสด็จพระราชดำเนินไว้เรียบร้อย

ในปัจจุบันวัดหลวงมี 16 วัด ดังนี้
ในกรุงเทพมหานคร 12 วัด ได้แก่

1. วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม
2. วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์
3. วัดสุทัศนเทพวราราม
4. วัดบวรนิเวศวิหาร
5. วัดเบญจมบพิตร
6. วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม
7. วัดราชประดิษฐสถิตมหาสีมาราม
8. วัดเทพศิรินทราวาส
9. วัดราชาธิวาส
10. วัดมกุฏกษัตริยาราม
11. วัดอรุณราชวราราม
12. วัดโอรสาราม

จังหวัดนครปฐม 1 วัด ได้แก่ วัดพระปฐมเจดีย์

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2 วัด ได้แก่

1. วัดสุพรรณดาราราม

2. วัดนิเวศธรรมประวัติ

จังหวัดพิษณุโลก 1 วัด ได้แก่ วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ

ในปัจจุบัน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะเสด็จพระราชดำเนินไปถวายผ้าพระกฐิน ปีละ 8-9 วัด วัดที่มีได้เสด็จพระราชดำเนิน จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระบรมวงศานุวงศ์ หรือองคมนตรี หรือทรงเห็นสมควรให้เป็นผู้แทนพระองค์ไปถวายทั้งนี้สำนักพระราชวัง จะออกหมายกำหนดการตามพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ โดยไม่มีการจองล่วงหน้า

กฐินต้น คือกฐินส่วนพระองค์ กล่าวกันว่าคงจะเริ่มมีมาแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่มีการเสด็จประพาสต้น แล้วจึงเกิดมี เรือนต้น เพื่อนต้น และกฐินต้น ตามมา ในรัชกาลปัจจุบัน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะเสด็จพระราชดำเนินถวายผ้าพระกฐินต้น ณ วัดที่เคยเสด็จพระราชดำเนินถวายพระกฐินมาก่อน และเป็นวัดที่ประชาชนในท้องถิ่นนั้นเลื่อมใสมาก และไม่ค่อยได้มีโอกาสเฝ้า

ทูลละอองธุลีพระบาทอย่างใกล้ชิด

กฐินพระราชทาน เป็นกฐินที่พระเจ้าแผ่นดินพระราชทานผ้ากฐินของหลวงแก่กระทรวง ทบวง กรม องค์การ สมาคม ตลอดจนเอกชนที่ทรงพระราชทานผ้าพระกฐินไปถวาย ณ วัดหลวง ยกเว้นวัดหลวงที่สำคัญ 16 วัด ดังกล่าวแล้ว

ข้อปฏิบัติเกี่ยวกับกฐินพระราชทาน กำหนดไว้ว่ากระทรวง ทบวง กรม องค์การ สมาคม หรือ เอกชน มีความประสงค์จะรับพระราชทานผ้าพระกฐินไปถวาย ณ วัดหลวง ต้องติดต่อไปยังกรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อดำเนินการตามระเบียบ ซึ่งถือว่าการจองไว้ก่อน

เรื่องกฐินนี้ แต่เดิมเป็นเรื่องของภิกษุสงฆ์โดยเฉพาะ เพราะเป็นสังฆกรรม ภิกษุสงฆ์ต้องจัดการขนขวายหาผ้ามาเองโดยวิธีบังสุกุลหรือเก็บผ้าที่เขาทิ้งไว้ตามกองขยะหรือป่าช้าหรือที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งแสดงว่าผ้านั้นไม่มีเจ้าของจะไปแนะนำให้ใครเขานำมาถวายก็ไม่ได้ จะออกปากขอโดยตรงหรือโดยปริยายก็ไม่ได้ จึงลำบากอยู่มาก ภายหลังคฤหัสถ์ผู้มีศรัทธาเห็นความลำบากของภิกษุสงฆ์ ประราธนาจะอนุเคราะห์ ประกอบทั้งหวั่นบุญกุศลด้วย จึงถือเป็นหน้าที่จัดถวาย เพื่อเป็นการสะดวกแก่ภิกษุสงฆ์ หรือแม้ภิกษุสามเณร ถ้าประราธนาจะ

อนุเคราะห์ภิกษุสงฆ์ให้ได้รับกฐินจะจัดการทอดกฐินบ้านก็ได้

ภิกษุผู้ได้รับกฐินแล้ว ย่อมได้อานิสงส์ (เอกสิทธิ) ห้าประการคือ

1. เทียวไปไม่ต้องบอกลาตามลิกขาบทที่ 6 แห่งอเจลกวรรคในปาจิตติยกัณฑ์
2. เทียวจาริกไปไม่ต้องเอาไตรจีวรไปครบสำรับ
3. ฉนคณโภชนได้
4. เก็บอดิเรกจีวรไว้ได้ตามปรารถนา
5. จีวรที่เกิดขึ้นในที่นั้นเป็นของได้แก่พวกเธอ ทั้งได้โอกาสขยายจีวรกาลให้ยาวออกไปตลอด 4 เดือนฤดูเหม็นด้วย

กฐินเป็นสังฆกรรมที่มีลักษณะอันเป็นประชาธิปไตยอย่างยิ่ง กล่าวคือ พระสงฆ์จะต้องประชุมหารือว่าควรมอบผ้ากฐินให้ภิกษุรูปใด นอกจากปรึกษาแล้วยังต้องมีการสวดประกาศเป็นญัตติว่าจะมอบให้รูปใด จากนั้นมีการสวดประกาศขอรับความเห็นชอบจากที่ประชุม ถ้าผู้ใดไม่เห็นด้วยก็คัดค้านได้ เมื่อสวดประกาศจบและไม่มีใครคัดค้านจึงถวายผ้านั้นแก่องค์ครองคือภิกษุที่ได้รับมติจากที่ประชุมให้เป็นผู้รับผ้านั้นในนามของสงฆ์ได้ ลักษณะเช่นนี้เป็นการสอนให้ถือมติที่ประชุมสงฆ์เป็นใหญ่ นี่เป็นหลักในการปกครองสงฆ์ ซึ่งเป็นตัวอย่างแก่การปกครองทางโลกได้เป็นอย่างดี

อานิสงส์การทอดกฐิน

โดย พระราชพรหมยาน

ความจริงการทอดกฐินไม่ใช่ประเพณีนิยม เป็นพระวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ว่าผ้ากฐินท่านจะรับได้ก็ต่อเมื่อถึงวันแรม 1 ค่ำ เดือน 11 ถึงกลางเดือน 12 หลังจากนั้นจะทอดขนาดไหนก็ตามจะไม่เป็นกฐิน ฉะนั้นกฐินมีเวลาการจำกัด

ทีนี้ว่าถึงอานิสงส์กฐิน อานิสงส์กฐินนี้ หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค อ.เสนา จ.พระนครศรีอยุธยา ท่านเคยเทศน์และก็เทศน์ตามบาลี ท่านพูดถึงอานิสงส์ให้ทราบ ฉะนั้นการถวายวันนี้ทั้งหมดเมื่อวานก็ดี วันนี้ก็ดีจะเป็นเงินก็ตามจะเป็นของก็ตามถือว่าทุกอย่างเป็นอานิสงส์กฐิน

ต่อไปนี้ก็โปรดทราบ จะนำพระสูตรตามที่ท่านกล่าวไว้ในบาลีให้ทราบ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า ในสมัยพระองค์เกิดเป็นมหาบุคคล ในสมัยพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า **พระปทุมมุตระ** เวลานั้นพระพุทธเจ้าของเราเกิดเป็นคนจนอย่างยิ่งเป็นทาสของคหบดี เวลานั้นถอยหลังจากนี้ไป 91 กัป ก็ปรากฏว่ามีพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า **พระปทุมมุตระ**

วันหนึ่งมหาบุคคลจะไปดูงานทอดกฐินเขา เมื่อเขาทอดกฐินเสร็จ พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า บุคคลใดเคยทอดกฐินแล้วในชีวิตหนึ่ง ในฐานะที่เป็นเจ้าภาพกฐินก็ดีและเป็นบริวารกฐินก็ดี (แต่ว่ากฐินวันนี้ไม่มีบริวาร มีแต่เจ้าภาพ เพราะเป็นกฐินสามัคคี) จะทำบุญน้อยจะทำบุญมากมีอานิสงส์เสมอกัน แต่ทว่าปริมาณอาจจะแตกต่างกัน และอานิสงส์กฐินนี้ เวลานั้นพระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า "โภ บุริสะดูกร ท่านผู้เจริญ บุคคลใดเคยทอดกฐินไว้ในพระพุทธศาสนา แม้ครั้งหนึ่งในชีวิตถ้าตายจากความเป็นคน ยังไม่ถึงพระนิพพานเพียงใดท่านผู้นั้นจะไปเกิดเป็นเทวดา หรือนางฟ้า 500 ชาติ" นั้นหมายความว่า ถ้าหมดอายุเทวดาหรือนางฟ้า

จุติแล้วก็เกิดทันที 500 ครั้ง เมื่อบุญหย่อนลงมานิดหน่อยเกิดเป็นเทวดา เกิดเป็นนางฟ้าไม่ได้ ลงมาเป็นมนุษย์จะเกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิปกครองโลก 500 ชาติ แล้วบุญก็หย่อนลงมาก็จะเป็นพระมหากษัตริย์ 500 ชาติ หลังจากนั้นจะเป็นมหาเศรษฐี 500 ชาติ

คำวามหาเศรษฐีนี้ มีเงินตั้งแต่ 80 โกฏิขึ้นไป เขาเรียกว่า มหาเศรษฐี ถ้ามีเงินต่ำกว่า 80 โกฏิ แต่ว่าตั้งแต่ 40 โกฏิขึ้นไป เขาเรียก อนุเศรษฐี เมื่อเป็นมหาเศรษฐี 500 ชาติแล้ว ก็เป็น อนุเศรษฐี 500 ชาติ หลังจากเป็นอนุเศรษฐี 500 ชาติแล้ว ก็เป็นคหบดี 500 ชาติ

ก็รวมความว่า การทอดกฐินครั้งหนึ่ง พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าจะนอกจากจะเป็นเทวดา เป็นนางฟ้า เป็นเศรษฐีแล้ว บุคคลที่ทอดกฐินครั้งหนึ่งในชีวิตจะปรารถนาพระโพธิญาณก็ย่อมได้นั้นหมายความว่า จะปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าก็ได้ จะปรารถนาเป็นอัครสาวก ก็ได้ จะปรารถนาเป็นมหาสาวกก็ได้จะปรารถนา นิพพานเป็นพระอรหันต์ปกติก็ได้ ฉะนั้นการทอดกฐินแต่ละคราว ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทโปรดทราบถึงอานิสงส์คนที่เคยทอดกฐินแล้วแต่ละครั้ง รวมความว่าถ้ายังไม่ถึงพระนิพพานเพียงใด คำว่า ยากจนเข็ญใจจะไม่มีแก่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกชาติ

สำหรับวันนี้ การทอดกฐินมันมี 3 อย่าง ความจริงอานิสงส์กฐินก็ย่อมเป็นอานิสงส์กฐิน แต่ในปัจจุบันจัดกฐินเป็น 3 อย่างคือ

1. จุลกฐิน
2. ปกติกฐิน
3. มหากฐิน

กฐิน 3 อย่างย่อมเป็นเทวดานางฟ้าเหมือนกัน แต่ทว่าจะมีทรัพย์สมบัติมากกว่ากัน

คำว่า **จุลกฐิน** เวลานั้นแปลงไปคงจำ

ของพระพุทธเจ้าไม่ได้ คำว่า จุลกฐิน ก็หมายความว่า เขาถวายผ้าโดยเฉพาะชิ้นเดียวคือ ผากฐินจะเป็นผ้าสังฆาฏิตัวหนึ่งได้จะเป็นผ้าจีวรตัวหนึ่งก็ได้ สบงตัวหนึ่งก็ได้ถ้าเราไม่มีทั้งไตรถวายผ้าชิ้นใดชิ้นหนึ่งก็เป็นกฐิน

ทีนี้ถ้า **ปกติกฐิน** ก็มีผ้าไตรครบไตรถวายผ้าไตรเดียวหรืออย่างน้อยก็มีผ้าไตร 3 ไตร คือองค์ครองหนึ่งไตร คู่สวด 2 ไตร ทีนี้ถ้ามีผ้าครบทุกองค์ อย่างที่วัดทำเป็นมหากฐิน อย่างนี้ถ้าบังเอิญจะไปเกิดในชาติใดก็ตาม จะเป็นมหาเศรษฐีที่มีทรัพย์สมบัติมากที่สุดเป็นพิเศษ อย่างตระกูลนางวิสาขา มหาอุบาสิกา มีทรัพย์มากเป็นพิเศษ อย่างมหาเศรษฐีเขาบอกว่าต้องมีเงิน 80 โกฏิหรือว่า 60 โกฏิ แต่ว่าตระกูลของนางวิสาขาจะนับเป็นโกฏิไม่ได้ ต้องนับเป็นโกฏิเล่มเกวียน ไม่ใช่ นับเป็นโกฏิของเหรียญ ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าตระกูลนี้ร่ำรวยมาก

ตระกูลนางวิสาขจริง ๆ เริ่มต้นมาจากคนที่ยากจนเชื่องใจ ต้นตระกูลนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง **ท่านเมณฑกเศรษฐี** นี่ท่านเมณฑกเศรษฐีเป็นปู่ของนางวิสาขาในชาติก่อนโน้นท่านเป็นคนยากจนเชื่องใจมาก เรียกว่าเป็นคนแก่ 2 คน ไม่มีลูก ลูกหญิงไม่มี ลูกชายไม่มี แล้วก็หาเข้ากินคำหรือหาคำกินเข้า ไม่ได้เกิดพร้อมท่านไม่รู้ใช่ไหม...เป็นอันว่า หากันไม่ค่อยจะพอกินบ้านอยู่ใกล้วัด ไม่มีโอกาสจะทำบุญถึงแม้แต่วันพระที่เขาตั้งใจทำบุญกัน เวลาจะทำบุญก็ไม่มีถ้าขึ้นมาทำบุญไม่ได้ทำงานก็ไม่มีกิน มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ศรัทธาณะมีอยู่ แต่ทรัพย์ไม่มี

มาคราวหนึ่งปรากฏว่า ที่วัดเขาสร้างส้วม เมื่อเขาสร้างส้วม เขาก็ขุดหลุมส้วมเสร็จแล้ว ตอนกลางคืนสองคนตายายก็คิดในใจว่า ชาตินี้ทั้งชาติ เรามันจนแสนจะจนไม่มีเงินจะทำบุญ ไม่มีข้าวจะใส่บาตรเวลานี้เขาสร้างส้วมเสร็จเรามีทองอยู่ชิ้นหนึ่งเท่าปิกริน นั่นก็คือ **ทองคำเปลว** เราเอาไปบูชาพระรัตนตรัยดีกว่า ฉะนั้น

เวลากลางคืนมันว่างงาน สองคนตายายย่องเอาทองคำมาปูตรงที่กันหลุมส้วม ตั้งใจบูชาพระรัตนตรัย ฟังแล้วก็จำให้ต๊ะ นี่สำคัญมาก

หลังจากนั้นสองคนตายายก็นั่งคิดนอนคิดถึงบุญที่ทำแล้ว ก่อนจะหลับก็ดีใจว่าชาตินี้เราได้ทำบุญด้วยทองคำ ตื่นขึ้นมาก็ดีใจว่าได้ทำบุญด้วยทองคำ ปลื้มใจทุกวันจนกว่าจะถึงวันตาย เมื่อตายจากความเป็นคนเป็นอาศัยอาณิสสที่ถวายทองคำเท่าปิกรินหรือทองคำเปลวไปบูชาพระรัตนตรัยไว้ที่กันหลุม ทั้งสองคนก็ไปเกิดเป็นเทวดากับนางฟ้า อยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลกเมื่อลงมาจากความเป็นเทวดาและนางฟ้าด้วยบุญอาณิสสอย่างยั้ง ที่บูชาพระรัตนตรัยด้วยทองคำ ก็เป็นเหตุมาเกิดเป็นลูกของมหาเศรษฐี จากคนแสนจนนะ มาเป็นลูกมหาเศรษฐี

ทีนี้ชาติเดิมท่านเป็นคนมีศรัทธาเป็นปกติ แต่ไม่มีทรัพย์ เมื่อไปเกิดเป็นเทวดาเป็นนางฟ้าก็มีศรัทธาเป็นปกติ มาเกิดเป็นลูกมหาเศรษฐีก็เป็นคนมีศรัทธาเป็นปกติ มีความเมตตาปราณีในบุคคลทั้งหลาย ฉะนั้นท่านมหาเศรษฐีคนนี้ก็จึงมีสภาพไม่เหมือนเศรษฐีคนอื่น เมื่อเป็นเศรษฐีแล้วก็ไม่หวังผลกำไรในดอกเบี้ย ปีหนึ่งได้ข้าวเท่าไร เศรษฐีมีนาเป็นแสนไร่ ได้ข้าวมากก็กินไว้ส่วนหนึ่ง แกล้งขายเอาเงินเข้าในกองทรัพย์สินของตนเองอีกส่วนหนึ่งเอาไว้แจกกับคนจน แต่ว่าต่อมาท่านจะเก็บข้าวเอาไว้จริง ๆ ข้าวที่เก็บไว้กินเอง เก็บไว้ประมาณเผื่อคนจนด้วยเผื่อท่านด้วย ที่เก็บไว้นะ 3 ปี ปีหนึ่งได้ข้าวมาแล้ว เก็บไว้เพื่อกินเองบ้าง เพื่อคนจนบ้าง ปี 3 ปี เหลือจากนั้นก็ขาย เหลือจากนั้นก็แจก

และมาในตอนหนึ่งปรากฏว่าในประเทศนั้นเกิดข้าวยากหมากแพง ฝนแล้งไม่ตกต้องตามฤดูกาล ฝนมันแล้งชาวบ้านทำนาไม่ได้ท่านมหาเศรษฐีก็แจกข้าวกับบรรดาประชาชนที่มาขอ ไม่มีคำว่าขาย แจกมาแจกไปแจกไปแจกมา ในปีแรก ข้าวก็ยังเหลือ ปีที่สอง

ข้าวก็ยังเหลือ มันแล้งตั้ง 3 ปี พอถึงปีที่ 3 ข้าวหมด ข้าวที่แจกเขาก็หมด มีไว้เพื่อแจก ข้าวที่มีไว้เพื่อกินก็หมด

ที่นั่นมีข้าวเหลือทะนนานเดียว เวลานั้นปรากฏว่าข้าทาสหญิงชายมีมาก ปล่อยหมดไปตามเวรตามกรรมไปหากินเองที่บ้านนี้ไม่มีกินแล้ว ถ้าขึ้นอยู่ก็อดตาย ก็มีทาสคนหนึ่งชื่อว่า **นายบุญ** ไม่ยอมไปจากนาย บอกถ้านายอดขออดด้วยถ้านายตายขอตายด้วย ก็เป็นอันว่าตามธรรมเนียมมหาเศรษฐีต้องไปเฝ้าพระราชาราชเช่นเดียวกับอำมาตย์ทั้งหลาย เวลาประชุมขุนนาง มีวันหนึ่งข้าวเหลือทะนนานเดียว ท่านมหาเศรษฐีกลับมาจากเฝ้าพระราชาก็ถามแม่บ้านว่า ข้าวของเรามีเท่าไร แม่บ้านก็บอกว่า ข้าวของเรามีหนึ่งทะนนาน ที่บ้านเรามี 5 คน ฉันหนึ่งคนลูกชายหนึ่งคน ลูกสะใภ้หนึ่งคน และทาสคือนายบุญอีกหนึ่งคน ท่านมหาเศรษฐีก็ถามว่า เราจะกินได้กี่วันภรรยาบอกว่า ถ้าต้มกิน เราจะกินได้สองวัน วันนั้นก็วันพรุ่งนี้ ถ้าหุงกินเราจะกินได้วันเดียว หลังจากนั้น คำว่ากินข้าวจะไม่มีสำหรับเราอีก ท่านมหาเศรษฐีก็ตัดสินใจว่าเราจะอดตาย อดวันนี้เราก็ตาย อดวันพรุ่งนี้เราก็ตาย ถ้าอย่างนั้นอดวันนี้ตาย วันนี้ดีกว่า หลังจากนั้นไปไม่ต้องกินข้าวจะตายเมื่อไรก็ช่างมัน

ก็เป็นอันว่าสั่งให้ภรรยาหุงข้าว ภรรยาก็หุง เมื่อหุงข้าวเสร็จ ทุกคนก็ตั้งใจคิดว่าเราจะกินเวลานี้เป็นเวลาสุดท้าย หลังจากนั้นเราจะตายจะตายก็ช่างมัน ทำทานมหาศาลตายแล้วอย่างน้อยที่สุด พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่าอย่างน้อยเป็นเทวดาเป็นนางฟ้า เมื่อเป็นคนลำบากแบบนี้ เป็นเทวดาเป็นนางฟ้าดีกว่า

แต่ก็เป็นการบังเอิญอย่างยิ่ง วันนั้นมี **พระปัจเจกพุทธเจ้า** องค์หนึ่งออกจากนิโรธสมาบัติคำว่า **นิโรธสมาบัติ**นี้บรรดาพุทธบริษัทเป็นสมาบัติพิเศษ ถ้าเราเข้าฌานสมาบัติตามปกติเรียกว่า **ปกติสมาบัติ** คำว่าปกติสมาบัติก็มีอา

เข้าสมาบัติพระถึงแม้จะมีศีลบริสุทธิ์ ถึงแม้จะเป็นพระอรหันต์ก็ตาม ก็มีอาานิสงส์มาก แต่ว่าถ้าพระองค์นั้นเข้าสมาบัติปกติ แล้วออกจากสมาบัติ ถ้าถวายทานแก่ท่าน เวลานั้นจะมีอาานิสงส์เพิ่มเป็นแสนเท่า อาานิสงส์ไม่เท่ากัน ถ้าหากว่า ท่านผู้นั้นออกจากนิโรธสมาบัติ คือสมาบัติพิเศษถ้าทำบุญคนเดียว คนจนจะเป็นมหาเศรษฐีในวันนั้น ถ้าคนรวยอยู่แล้วจะรวยใหญ่ และวันนั้นพระปัจเจกพุทธเจ้าออกจากนิโรธสมาบัติ การที่เข้านิโรธสมาบัติ นิโรธ แปลว่าดับ,สมาบัติ แปลว่า การเข้าถึง เข้าถึงความดับทุกเวทนาของร่างกาย เพราะร่างกายมันเหนื่อยเมื่อออกจากนิโรธสมาบัติแล้วก็ใช้ทิพจักขุญาณว่าวันนี้เราจะบิณฑบาตที่ไหนจึงจะมีคนสงเคราะห์ ก็ทราบวามหาเศรษฐีวันนี้มีข้าวอยู่ทะนนานเดียว และก็เวลานี้ภรรยาหุงข้าวเสร็จ แต่ถ้าบังเอิญเราไปบิณฑบาตที่นั่น คนตระกูลนี้ทั้งหมดทั้ง 5 คนจะมีศรัทธาใส่บาตรให้ ท่านก็สูงส่งทรงจื๊วความจริง ท่านนุ่งอยู่แล้วไม่ได้แก้ผ้านะ และก็ประกอบบาตรเหาะมาจากเขาคันธมาทน์ พอถึงใกล้บ้านก็ลงเดิน เมื่อลงเดินท่านมหาเศรษฐีเห็นเข้าก็คิดในใจว่าข้าวถ้าเรากินเวลานี้ วันนี้เราก็ตาย วันนี้ถ้าเราใส่บาตรเราก็ต้องตาย เราไม่ใส่บาตรเราก็ต้องตาย นี่การตายด้วยการใส่บาตรมันมีอาานิสงส์มาก อย่างน้อยที่สุดเราเป็นเทวดา เป็นนางฟ้า เป็นพรหม ทุกคนจึงตัดสินใจว่าข้าวทะนนานเดียวที่หุงหนึ่งหม้อใส่บาตรดีกว่า ก็ไม่มีแต่ข้าวแกลงก็มีด้วยไอ้แกลงก็พอหาได้ จึงไปนิมนต์พระปัจเจกพุทธเจ้าให้หยุดยืนอยู่ บอกขอนิมนต์ก่อนขอรับ พระปัจเจกพุทธเจ้าก็หยุดออกไปทั้ง 5 คนก็ไปใส่บาตร เมื่อใส่บาตรพร้อมกันเสร็จ ต่างคนต่างกล่าวว้าวาว่า

"ธรรมใดที่พระพุทธเจ้าบรรลุแล้ว ขอข้าพเจ้าทั้งหมดบรรลุธรรมนั้นด้วยเถิด เจ้าข้า"

พระปัจเจกพุทธเจ้าก็ให้พรว่า **"เอวัง โหตุ"** ซึ่งแปลว่า **"เจ้าปรารถนาสิ่งใด ขอสิ่ง**

นั้นสมความปรารถนา"

และหลังจากนั้นคนทั้ง 5 คนก็อธิษฐานต่อไปว่า "ข้าพเจ้าไปเกิดชาติใดขอให้เป็นมหาเศรษฐีทุกชาติ" ภรรยาอธิษฐานว่า "ถ้าไปเกิดชาติใดขอเป็นภรรยามหาเศรษฐีทุกชาติ" ลูกชายก็อธิษฐานว่า "ข้าพเจ้าไปเกิดชาติใดขอเป็นลูกของพ่อทุกชาติ" ลูกสะใภ้ก็บอกว่า "ขอข้าพเจ้าเป็นลูกสะใภ้ทุกชาติ" นายบุญผู้เป็นทาสก็อธิษฐานว่า "ขอเป็นทาสทุกชาติเหมือนกัน" ไม่เป็นมหาเศรษฐี

ก็เป็นอันว่า หลังจากนั้นคนทั้ง 5 คนใส่บาตรเสร็จพระปัจเจกพุทธเจ้าให้พระแล้วก็กลับพอท่านกลับออกไปแล้ว ท่านมหาเศรษฐีเข้ามาในบ้านก็หมดแรงนอน ความจริงตั้งใจ พร้อมยอมตาย แต่ความหิวมันปรากฏ ก็คิดในใจว่า ไอ้ข้าวในหม้อมันคงจะไม่มี ไม่มีมากแต่บางเม็ดมันคงจะมีบ้าง บอกแม่บ้าน บอก แม่คุณเอ๋ย...เข้าไปในครัวทีนะ เาน้ำไปใส่หม้อข้าว คนๆ เข้าให้กลิ่นข้าวมันติดน้ำ ขอต้มสักหน่อยเหอะ นี่ไอ้คนคิดอยากจะตายมันไม่แน่ แม่บ้านเข้าไปในบ้านก็ตกใจเปิดหม้อข้าวตักใจตอนไหนญาติโยมตกใจว่าข้าวที่ไม่มีมันกลับเต็มหม้อตามเดิม ร้อนเหมือนกับสุกใหม่ๆ ไปเปิดหม้อแกงเข้า ไอ้หม้อแกงก็ร้อนตามเดิม เต็มหม้อเหมือนกับสุกใหม่ๆ

ทีนี้ภรรยาก็วิ่งมาบอกท่านมหาเศรษฐี บอก "ท่านเศรษฐีเข้าไปในครัวซิ" ทั้งหมดเข้าไปในครัวมาดูของแปลก ก็ไปเจาะข้าวแกงเต็มหม้อก็ดีใจ ตักข้าวออกแล้วปรากฏว่าข้าวสุกก็มีเต็มหม้อตามเดิม แกงก็เหมือนกันตักแล้วก็เต็มหม้อตามเดิม ในเมื่อท่านเห็นว่าข้าวไม่ยอมยุบก็ประกาศแก่คนในหมู่บ้าน ว่าคนในหมู่บ้านนี้ทั้งหมด ใครต้องการกินข้าวกินแกง ฉันมี แกงอย่างเดียวมาที่บ้านเอาชามมา ทุกคนกินให้อิ่มก็ตักแจก ตักแจกเท่าไรมันก็ไม่ยอมยุบ เลยประกาศให้ชาวบ้านอื่นนอกจากนั้นเข้ามาอีก

ก็เป็นอันว่า คนที่ต้องอดทั้งหมด ที่ไม่มี

ข้าวกินทั้งหมด มารวมกันกินที่บ้านมหาเศรษฐี กินอย่างนี้ทุกวันข้าวหม้อนั้นก็ไม่หมด แกงหม้อนั้นก็ไม่ยอมยุบ ไม่หมดและก็ไม่ยุบด้วย เมื่อให้ทานขนาดนี้แล้วต่อมาก็ตายเหมือนกัน ตายจากความเป็นคนก็ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เทวโลก

ทีนี้กลับมาเกิดใหม่ ระหว่างนี้ สามภรรยาก็ต้องแยกตระกูลกัน ถ้าไม่แยกตระกูลก็แต่งงานกันไม่ได้กลับมาเกิดใหม่มาเกิดเข้าท้องคนจนในป่า คือสองคนตายในป่า คนหนุ่มสาวเขาเรียกว่า ตายาย สองผัวเมียในป่าเป็นคนจนมาก แต่คืนนั้นเมื่อเมณทกเศรษฐีปฏิสนธิเข้าไปในครรภ์ของมารดา พอตื่นเข้ามาพอบ้านลางหนาทึบออกซ่าน เห็นว่าไอ้กอไผ่นับร้อยนับพันต้นที่ล้อมบ้านที่เขายู่กลางป่า เป็นป่าไผ่ หน่อไม้ทั้งหมดเป็นทองคำทั้งหมด จึงเรียกภรรยามาดู ก็ถามว่า ตาฉันผาดไปเสียแล้วหรือยัง ใจว่าไอ้หน่อไม้มันเป็นทองคำ ภรรยาบอกตาท่านไม่ผาด หน่อเป็นทองคำหมดทั้งสองคนไปดูใกล้ๆ ก็เป็นทองคำจริงๆ เมื่อไปจับเข้าต้องการหน่อนี้ หน่อนั้นก็หลุดจับหน่อไหน หน่อนั้นก็หลุดถ้าต้องการ แต่ว่าคนอื่นไม่สามารถจะดึงเอาหน่อไม้ทองคำไปได้ จะดึงก็ไม่ได้ จะขุดก็ไม่ได้จะฟันก็ไม่ขาด ทำยังไงก็ไม่ได้ ทั้งหมดจะได้เฉพาะสองตายาย

ในเมื่อหน่อไม้เป็นพันหน่อเป็นหมื่นหน่อ ถึงออกมาแล้วก็เกิดหน่อใหม่ อย่างนี้ก็เป็นมหาเศรษฐีกันแน่ะ พอถึงวันคลอดท่านเมณทกเศรษฐีคลอดออกจากครรภ์มารดา พอวันคลอดวันนั้นปรากฏว่า มีแพะตัวเท่าช้างสารคำว่าช้างสารก็ดูช้างสีดอกก็แล้วกันนะ ช้างใหญ่มีจำนวนนับร้อยตัวยืนล้อมบ้านอยู่ แพะทั้งหมดยืนอ้าปากมีสายไหมอยู่ในปาก ถ้าต้องการเงินไปดิงเงินจะไหล ถ้าต้องการทอง ทองจะไหล ต้องการผ้า ผ้าจะไหล ต้องการอะไร มันจะไหลตามออกมา

ก็เป็นอันว่า เมรทกเศรษฐีนี้เป็นปู่ของนางวิสาขามหาอุบาสิกา ตระกูลนี้เป็นตระกูล

มหาเศรษฐีที่ยิ่งใหญ่ในโลกจะเปรียบเทียบกับได้กับบรรดาท่านทั้งหลายมาทอดกฐินวันนี้ คือว่า กฐินมี 3 อย่าง คือ 1. จุลกฐิน จุลกฐินไม่ใช่มานั่งทอดผ้ากันนะ มันมีผ้าชิ้นเดียว 2. ปกติกฐิน มีไตรศรครบถ้วน 3. มหากฐิน กฐินทั้ง 3 อย่างจะเป็นมหาเศรษฐีเหมือนกัน แต่เป็นมหาเศรษฐีที่มีทรัพย์แตกต่างกัน อย่างจุลกฐินจะเป็นมหาเศรษฐีแค่ทรัพย์ 80 โกฏิ ปกติกฐินจะมีอานิสงส์เป็นมหาเศรษฐีนับได้แค่ 160 โกฏิขึ้นไป

สำหรับมหากฐินก็เช่นเดียวกัน นางวิสาขาจะมีทรัพย์มากที่สุด ฉะนั้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกคน โปรดทราบถึงอานิสงส์ อาตมาก็ไม่สบายนะ ที่มานี้เมื่อคืนก็ท้องถ่ายอย่างหนัก ลงมาไม่ได้วันนี้บังเอิญมีแรงพูด จึงพูดให้ทราบ ก็จำไว้ว่าการทอดกฐินแต่ละครั้งเป็นมหากุศลและเป็นมหาสังฆทาน เป็นมหาสังฆทานเฉพาะกาลเวลา คือตั้งแต่ แรม 1 ค่ำ เดือน 11 ถึงกลางเดือน 12

ฉะนั้นการทอดกฐิน ขอบรรดาพุทธบริษัททุกคนให้ตั้งใจอธิษฐาน ท่านต้องการอะไรตามที่พระพุทธเจ้าทรงตรัส ถ้าต้องการปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าก็เป็นได้ ต้องการเป็นอัครสาวกก็เป็นได้ ต้องการเป็นมหาสาวกก็เป็นได้ ต้องการเป็นปกติสาวก คือเข้านิพพานก็เป็นได้แต่เรื่องการเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐีไม่อธิษฐานอานิสงส์กฐินธรรมดาก็เป็นมหาเศรษฐีแน่นอน

อานิสงส์การถวายผ้าไตร

อานิสงส์ถวายผ้าไตร พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า "ภิกขเว ดูกร ภิกษุทั้งหลาย บุคคลใดได้เคยถวายผ้าไตรจีวรไว้ในพระพุทธศาสนา ถ้าไปเกิดเป็นผู้หญิงจะมีเครื่องตามหาปสาธน์อย่างนางวิสาขา" คำว่าเครื่องตามหาปสาธน์นี้ ด้ายไม่มี มีแต่ทองคำ เป็นทองคำล้วน แยกเขาคุ่มตั้งแต่ศีรษะยันข้อเท้า และข้างบนก็มีนกงูประดับเพชร 20 ทะนาน และแก้วเจ็ดประการ

อีกต่างหาก ราคเวลานั้นทั้งหมด 16 โกฏิ อย่าลืมนะญาติโยมทั้งหลายที่ถวายผ้าไตรจีวรเป็นอย่างนั้น ถ้าเกิดเป็นคน ถ้าเกิดเป็นเทวดาเป็นนางฟ้าก็มีเครื่องแต่งตัวสวยมาก ที่นี้ถ้าผู้ชาย ก็จะไม่มีการตามหาปสาธน์ แต่ทว่าเมื่อเวลาบรรลอรหันต์ก็ดี หรือต้องการบวชในพระพุทธศาสนาก็ดี ถ้าพบพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าจะทรงเรียก เอहिภิกขุ ซึ่งแปลว่า เจ้าจงเป็นภิกษุมานเถิด เพียงเท่านั้นผ้าไตรจีวร สำเร็จด้วยฤทธิ์จะลอยมาจากอากาศสวมร่างกายทันทีที่ผู้ชาย

อานิสงส์ไวยาวัจกร

คำว่า ไวยาวัจกร หมายความว่า คนที่ช่วยงานในการกุศลทุกอย่าง จะเป็นงานกฐินก็ดี จะเป็นงานอย่างอื่นก็ตาม เวลาตายจากความเป็นคน เฉพาะไวยาวัจกรนะ จะมีอานิสงส์คำว่า เณรที่มีศีลบริสุทธิ์นิดหน่อยคือว่าเณรที่มีศีลบริสุทธิ์ตายจากความเป็นคนไปเกิดเป็นเทวดา จะมีบริวาร หนึ่งหมื่นคน ลงมาก็ไวยาวัจกร เมื่อตายจากความเป็นคนจะเกิดเป็นเทวดา เป็นนางฟ้าก็ตามจะมีบริวาร แปดพันคน นี่เฉพาะไวยาวัจกร ที่นั่งนี้มีเยอะนะ

ที่นี้อานิสงส์ที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทถวายเงินกับถวายสังฆทานในงานกฐินเงินที่ทำบุญได้ 2 อย่าง คืออาตมาจะใช้เป็น 2 อย่างคือ เป็นสังฆทานในงานกฐินด้วย และก็จะ เป็นวิหารทานด้วย ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ให้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทได้อานิสงส์มาก ๆ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

การถวายทานแต่พระอรหันต์ 100 ครั้ง มีผลไม่เท่าถวายทานแต่พระปัจเจกพุทธเจ้า 1 ครั้ง

ถวายทานแต่พระปัจเจกพุทธเจ้า 100 ครั้ง จะมีผลไม่เท่าถวายทานแต่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า 1 ครั้ง

ถวายทานแต่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า 100 ครั้ง มีผลไม่เท่าถวายสังฆทาน 1 ครั้ง

ที่นี้สำหรับกฐินเป็นสังฆทานพิเศษ มี

อานิสงส์มากกว่าสังฆทานธรรมดา มาก เพราะมีเวลาจำกัด จะถวายได้เฉพาะตั้งแต่แรมค่ำ 1 เดือน 11 ถึงกลางเดือน 12 ฉะนั้นจึงมีอานิสงส์มากกว่าสังฆทานธรรมดา พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า "ถวายสังฆทาน 100 ครั้ง" มีผลไม่เท่ากับถวายวิหารทาน 1 ครั้ง" นี่ก็หมายความว่าญาติโยมพุทธบริษัททุกคนนี้จะได้บุญทั้งสองอย่าง คือหนึ่งอานิสงส์กฐิน เป็นสังฆทานใหญ่ และประการที่สองเป็นวิหารทาน เงินของท่านจะแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งเป็นอานิสงส์กฐิน อีกส่วนหนึ่งจะนำไปทำการก่อสร้างเพื่อเป็นวิหารทาน คนที่ถวายสังฆทานนี้ถ้าตายจากความเป็นคน จะมีวิมานสวยมากใหญ่มาก ถ้าเกิดมาเป็นคนใหม่ ก็จะมีบ้านใหญ่ บ้านสวย รวยทรัพย์ โดยเฉพาะสังฆทาน มีบ้านใหญ่ เฉพาะวิหารทาน

การอุทิศส่วนกุศล

การอุทิศส่วนกุศล บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ไม่ต้องใช้คำมาก คือใช้ถ้อยคำเพียงแต่สั้นๆ ว่า "ผลบุญใดที่ข้าพเจ้าทำแล้วในวันนี้ จะพึงมีผลแก่ข้าพเจ้าเพียงใด ขอผลบุญนี้จึงปรากฏกับท่านผู้นั้น (คือท่านผู้ตายออกชื่อนาม) ขอมารับกุศลมีความสุขเช่นเดียวกับข้าพเจ้าตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เพียงเท่านี้เขาจะมีผลทันที

ดูตัวอย่าง **พระสารีบุตร** เมื่อพระสารีบุตรยังทรงชีวิตอยู่ ไปเที่ยวในเมืองนรกแล้วเข้ามาในแดนเปรต ก็ไปพบผู้หญิงเปรตคนหนึ่ง ท่านก็ทราบว่ายเคยเป็นมารดาของท่านมาเมื่อ 100 ชาตินี้ที่ผ่านมา พอมาถึงหญิงเปรตคนนั้นท่านก็หยุดยืน หญิงเปรตคนนั้นมองหน้าท่านถามว่า ท่านพระคุณเจ้าจำฉันได้ไหม ตามลีลาของพระบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท พระที่มีระเบียบพิเศษรู้แล้วทำเป็นไม่รู้ บางทีญาติโยมพุทธบริษัทใครนึกอะไร ท่านที่ได้เจโตปริยญาณท่านรู้แต่ท่านต้องทำเป็นไม่รู้ นี่ระเบียบของพระเวลานั้น พระสารีบุตรก็ทราบว่ายหญิงคนนี้คือแม่ของท่าน

เมื่อสมัย 100 ชาตินี้ที่ผ่านมา ท่านก็เลยแกล้งถามว่า เธอกับฉันมีส่วนเกี่ยวข้องอะไรกันหรือ จึงถามว่าจำได้ไหมมารดาบอกว่ายเมื่อ 100 ชาตินี้ที่ผ่านมาฉันเคยเป็นแม่ของคุณ แต่ว่าเวลานั้นคุณเป็นคนมีเมตตาจิต เพราะให้ทานทำบุญอยู่เสมอ แต่ว่าฉันเป็นคนอำมหิตตระหนี่ถี่เหนียวไม่ทำบุญไม่ให้ทาน มีแต่ว่าใครเผลอก็กองเขาบ้าง ลักเขาบ้าง แย่งชิงเขาบ้าง เมื่อตายจากความเป็นคน ฉันจึงต้องมาเป็นเปรตอย่างนี้ ผ่านไป 100 ชาตินี้ของเธอแล้ว พระสารีบุตรก็ถามว่า ถ้าต้องการให้ฉันช่วยจะทำอย่างไร หญิงเปรตคนนั้นก็บอกว่า เมื่อท่านขึ้นไปแล้ววันพรุ่งนี้หรือเมื่อไรก็ได้ให้ถวายทานในคณะสงฆ์ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของพระสมณโคดม เวลานั้นพระสารีบุตรท่านอยู่ป่า มีลูกศิษย์ 500 องค์ ใ้ในป่านี้หากินลำบากไปบิณฑบาตเขาก็ใส่ข้าวน้อยๆ กับน้อยๆ กับข้าวขาวปากก็ไม่มีอะไรมาก ในตอนเช้าเมื่อท่านบิณฑบาตกลับมาบรรดาพระของท่านก็ตั้งวงฉัน ท่านฉันนอกวงพระ เป็นธรรมดาของพระผู้ใหญ่ถ้าไปฉันกับพระลูกน้องพระลูกน้องกลืนไม่ค่อยลง ฉันเองก็ไม่รวมกับพระเหมือนกัน เพราะสมัยก่อนฉันอยู่กับหลวงพ่อบาน ฉันวงเดียวกับท่านมันไม่เต็มท้องสักที กลืนไม่ค่อยลง หมาไม่ค่อยได้ เกรงใจท่าน เมื่อท่านอิ่มเราต้องรีบอิ่มด้วยเพราะท่านแก่กินน้อย ฉะนั้นพระสารีบุตรก็เช่นเดียวกัน ท่านฉันนอกวงพระ ก่อนที่ท่านจะฉัน ท่านหยิบใบไม้มาใบหนึ่ง ข้าวหยิบมือหนึ่งใส่ใบไม้ แล้วเอาใบไม้มาอีกใบหนึ่ง เอากับหยิบมือน้อยๆ ใส่ลงไปใบไม้ แล้วก็ส่งไปวงพระ แล้วก็ใช้น้ำหนึ่งฝ่าบาตร ส่งไปในวงพระ ใช้ฝ่ากว้างหนึ่งคืบ ยาวหนึ่งคืบ ฝ่ากว้างหนึ่งคืบ ยาวหนึ่งคืบ ทางพระพุทธศาสนากล่าวว่าเป็นผ้าจีวร มีความสำคัญมากโดกว่านั้นไม่เป็นไร ถ้าเล็กกว่านั้นไม่ถือเป็นจีวร ถวายไปในวงพระเวลาถวายไม่ได้ว่าอะไร เป็นสังฆทานโดยตรง การถวายสังฆทานโยมไม่ต้องว่าอะไรก็เป็นสังฆทาน ถ้าเราเห็นว่าพระนั่งตั้งแต่ 4 องค์ขึ้นไป ก็ถวาย

ไปปั๊บไม่ต้องพูดเป็นสังฆทานเลย อานิสงส์ได้ครบ ถ้างงค์เดียวต้องบอกนี่สังฆทานนะ แต่สำหรับวันนี้ไม่ต้องบอก เพราะวันนี้เป็นเรื่องของกฐินยังงี้ๆ ก็ต้องเป็นสังฆทาน เพราะว่ากฐินไม่ใช่ของค์ใดองค์หนึ่งสมภารไม่มีสิทธิ์จะใช้แต่ผู้เดียว ถ้าใช้แต่ผู้เดียว ไม่แบ่งพระองค์อื่นสมภารลงนรก อาตมาก็ชี้เกียจลงนรก ถ้าจะลงโยมก็ไปด้วยกันก็แล้วกันนะ ถ้าโยมไม่ไปฉันก็ไม่ไป ถ้าไปมากด้วยกันนี่เอาไปมากด้วยกันเลยขุมนรกเขาไม่เอาไปหรอก เขาชี้เกียจใส่

ก็เป็นอันว่า เมื่อพระสารีบุตรถวายสังฆทานแล้วในตอนสายก็ไปชวนพระอนุรุทธ พระมหากัจจายนะ กับพระโมคคัลลาน์ว่า เมื่อคืนนี้ผมไปพบแม่ของผมมาเมื่อ 100 ชาตที่ผ่านมา เวลานี้เป็นเปรต เมื่อเช้านี้ผมถวายสังฆทานแล้ว แต่ทว่าเกรงว่าแม่จะไม่มีวิมานอยู่ ชวนท่านทั้งสามองค์มาสร้างศาลากันคนละหลัง ศาลา 4 หลังหนึ่งองค์หนึ่งหลังสร้างวันเดียวเสร็จ ครูเดียวเสร็จเพราะอะไรรู้ไหม หาไม้สื่อนักปักเข้า เอาไม้พาดๆ แล้วก็เอาใบไม้มุงเป็นที่พักของสงฆ์ได้อย่างนี้เขาเรียกว่าวิหารทาน

พอถึงเวลากลางคืนพระทั้งหมด พระอรหันต์นี้ชั้นเจริญกรรมฐาน พอถึงเวลากลางคืนก็เริ่มเจริญกรรมฐาน ตามธรรมดาพระโมคคัลลาน์นี้ เวลานี้เวลาเจริญพระกรรมฐานพอจิตสบาย ท่านก็จะไปเที่ยวรบกวนบ้างไปเที่ยวสวรรค์บ้างไปดูว่าใครอยู่ที่ไหน สมัยเป็นมนุษย์ซื้ออะไรมีญาติอยู่ที่ไหนทำบาปอะไรจึงตกนรกทำบุญอะไรจึงไปสวรรค์ แล้วก็มาแจ้งให้ญาติเขาทราบ ว่าต้องการความช่วยเหลืออะไร หรือต้องการอะไรอย่างนี้ เป็นต้น แต่คืนวันนั้นพระโมคคัลลาน์ไม่ทันจะไปพอเริ่มจิตเป็นสมาธิ พอเริ่มสบายก็ปรากฏว่า มีนางฟ้าคนหนึ่งรูปร่างสวยมาก เครื่องประดับก็สวย แสงสว่างก็เต็มจักรวาล มาพร้อมทั้งวิมานและสระโบกขรณี ในเมื่อพระโมคคัลลาน์เห็นเข้าก็คิดว่า นางฟ้าทุกคนเรารู้จัก ใครอยู่ที่ไหนเรารู้จักหมด แต่นางฟ้าคนนี้เราไม่

รู้จักแสดงว่าเพิ่มเป็นนางฟ้าใหม่ จึงถามว่า

"ภคินี ดูกรน้องหญิง ฉันอยากจะถามว่า เธอสมัยเป็นมนุษย์เธอทำบุญอะไรไว้ จึงมีรูปร่างหน้าตาสวยมาก เครื่องประดับก็สวยมาก แสงสว่างก็มาก และมีวิมานก็สวย มีสระโบกขรณีก็ดีมาก สวยมาก"

นางฟ้าคนนั้นก็กล่าวว่า "กันเด ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ฉันคือแม่ของพระสารีบุตร เมื่อ 100 ชาตที่ผ่านมา เมื่อตอนเช้าพระสารีบุตรถวายสังฆทาน เอาข้าวใส่ใบไม้หีบมือหนึ่ง และกับอีกหีบชนิดหนึ่งถวายให้สงฆ์ ของส่วนนี้เป็นปัจจัยให้ฉันได้ร่างกายอันเป็นทิพย์ ประการที่สอง พระสารีบุตรถวายผ้ากวางหนึ่งคืบยาวหนึ่งคืบ แก่บรรดาพระสงฆ์เป็นจีวร ส่วนนี้เป็นปัจจัยให้ฉันได้เครื่องประดับอันเป็นทิพย์สวยสดงดงาม แล้วก็พระคุณเจ้าทั้งสี่ปลุกศาลาหลังใหญ่ คือเพิงหมาแหงน เสาสีเสาไม้พาดๆ เข้าเอาหญ้าทำหลังคาอุทิศให้แก่ฉัน เป็นเหตุให้ฉันได้วิมานสวยสดงดงาม อาศัยที่พระสารีบุตรถวายน้ำนี้หนึ่งผาบาตร เป็นเหตุให้ฉันได้สระโบกขรณี

นี้แหละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย ที่พระสารีบุตรทำบุญในวันนั้นอานิสงส์ไม่เท่ากับญาติโยมที่ทำบุญในวันนี้ แต่ว่าบรรดาญาติโยมทั้งหลายที่ทำบุญในวันนี้ต้องการอุทิศส่วนกุศลให้แก่ใครให้หนักในใจว่า

"ผลบุญใดที่ฉันทำแล้วในวันนี้ จะพึงมีประโยชน์แก่ฉันเพียงใด ขอท่านผู้นั้นจงมาโมทนารับผลเช่นเดียวกับฉันตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป" เพียงแค่นี้เขาจะได้ทันที

การอุปโลกนกัน

อุปโลกนเป็นยังนี่นะญาติโยมนะ ถ้ามีผ้าไตรไตรเดียวจะต้องอุปโลกน ถ้าพระสงฆ์มีผ้าไตรครองครบทุกองค์ไม่ต้องอุปโลกน วิธีอุปโลกนก็มีอยู่ว่า ตามพระวินัยพระสงฆ์ที่จะได้รับผ้าไตรกฐินต้องเป็นพระสงฆ์ที่มีจีวรเก่าที่สุดไม่ใช่เจ้าอาวาส องค์ไหนมีจีวรเก่าที่สุดองค์นั้นมี

โอกาสได้รับผ้าพระกฐิน ถ้าหากว่าองค์ไหนมี จีวรใหม่องค์อื่นมีจีวรเก่ากว่าไปรับผ้าพระกฐิน ทรงปรับเป็นโทษ ที่นี้ถ้าบังเอิญมีผ้าผืนเดียว มี จีวรผืนเดียวไตรเดียนะ บรรดาพระสงฆ์จะต้อง ประชุมกันและก็มีมอบหมายให้พระองค์ใดองค์ หนึ่งเป็นองค์ครอง แต่ทว่าถ้าเจ้าอาวาสจะครอง ตามที่หลวงพ่อบานปฏิบัติมา ท่านต้องเอาผ้า ไตรที่ใหม่ที่สุดไปให้กับพระองค์ที่มีผ้าเก่าที่สุด เป็นการชำระหนี้ก่อนและท่านจึงจะให้อุปโลกน์ ถ้าไม่ยั้งนั้นจะผิดพระวินัย ถ้าผิดพระวินัยไปไหน พระก็ลงนรก พระไม่ยอมลงนรกอยู่แล้วนะ

ที่นี้เวลานี้พระได้รับกฐินทั้งวัด ทั้งวัดมี ผ้าไตรเสมอกันหมดทุกองค์ องค์ละไตรก็ไม จำเป็นต้องอุปโลกน์ อุปโลกน์ก็สมมุติว่ายอมให้ องค์นี้ครองกฐินจะเฉพาะผ้าชุดเดียว ของเรานี้ ผ้ามีครบจะอุปโลกน์ให้กับใครไม่จำเป็น

คำอธิษฐาน

แล้วก็สำหรับคำอธิษฐานนะโยมนะ บาง คนใช้คำอธิษฐานนานเหลือเกิน อธิษฐานไม่ต้อง ใช้มาก ใช้เพียงคำย่อๆ จะทำบุญที่ไหนก็ตาม หรือเวลาบูชาพระแล้วก็ตามอธิษฐานว่ายังงี้ว่า

"ผลบุญที่ข้าพเจ้าทำแล้วในวันนี้ ขอผลบุญนี้จะเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าเข้าถึง พระนิพพาน" เอาชาตินี้เลยก็ได้ หรือถ้า **"บังเอิญยังไม่ถึงพระนิพพานเพียงใดขอคำ ว่าไม่มี จงอย่าปรากฏแก่ข้าพเจ้า"** เพียงเท่า นี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ตามแบบฉบับของ **พระอนุรุธ** พระอนุรุธท่านอธิษฐานอย่างนี้ ต่อมาเกิดในชาติหลังก็หลายๆ ชาติท่านจะเล่น ขลุ่กับเพื่อนๆ เวลาเล่นแม่ก็เอาขนมไปเลี้ยง วันหนึ่งถึงเวลาเช้าให้คนใช้เอาขนมจากแม่ บังเอิญวันนั้นอุปกรณ์ทำขนมไม่มี จึงให้คนใช้ไป

บอกลูกชาย บอกว่าขนมไม่มีท่านไม่เคยรู้คำว่า ไม่มี ทุกอย่างมันมีหมดถ้าต้องการ ก็เลยบอก แม่ฉันจะกินขนมไม่มี แม่ก็เลยต้องการให้ลูกรู้ ว่าไอ้คำว่าไม่มีนะมันเป็นยังงี้ คือลูกไม่เคยรู้จัก และต้องการอะไร ได้หมด เลยเอาถาดเปล่าๆ หนึ่งลูกวางลงไปและเอาถาดเปล่าหนึ่งลูกปิด ข้างบน ให้คนใช้นำไปให้ลูก ลูกจะได้ทราบว่ามี ไอ้ คำว่าไม่มีนะมันเป็นยังงี้ แต่ความจริงอาศัยที่ ท่านอธิษฐานไว้ในชาติก่อนว่าขอคำว่าไม่มีจง อย่าปรากฏแก่ข้าพเจ้า อาศัยคำนี้เทวดาที่รักษา องค์ท่าน (ทุกคนที่เกิดมานี้มีเทวดารักษาทุกคน) ก็คิดในใจว่าวันนี้ถ้าพระอนุรุธไม่ได้กินขนมเรา จะหัวแตก 7 เลี่ยง เพราะมีโทษที่มสาภิมีความ จำเป็นจะต้องอธิษฐานขนมทิพย์ให้เกิดขึ้น จึง อธิษฐานขนมทิพย์ให้เกิดขึ้นเต็มถาด ไอ้ขนมนี้ มันก็หอมหวานอร่อยกว่าขนมธรรมดามาก พอ คนใช้นำไปถึง พระอนุรุธซึ่งเป็นเด็ก พอเปิด ขึ้นมาขนมก็หอมกว่า กินก็อร่อยกว่า พาเพื่อนกิน ตอนเย็นก็กลับมาหาแม่ถามว่า แม่ วันอื่นๆ แม่ ไม่เคยรักลูกเท่าวันนี้หรือ แม่ถามว่าเพราะอะไร เพราะวันนี้ขนมของแม่ทั้งหอมทั้งหวานทั้งอร่อย มาก วันอื่นๆ ไม่เป็นยังงี้ แม่ก็เคยรู้ว่าลูกมีบุญ วันต่อมาถ้าลูกต้องการจะกินขนมก็ใช้แบบนั้น โดยไม่ต้องทำ

ก็รวมความว่าคำว่าไม่ต้องไม่ปรากฏกับ ท่าน ฉะนั้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายเมื่อทำบุญแล้วนะทุกครั้งจะทำบุญที่นี้ก็ตาม ก็เป็นบุญทั้งหมด ก็ใช้คำอธิษฐานว่า **"ขอผล บุญนี้จะเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าถึงพระ นิพพานในชาตินี้ ถ้ายังไม่ถึงพระนิพพาน เพียงใดขอคำว่าไม่มีจงอย่าปรากฏกับ ข้าพเจ้าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนกว่าจะเข้า นิพพาน"**

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ภาพลักษณ์ใหม่

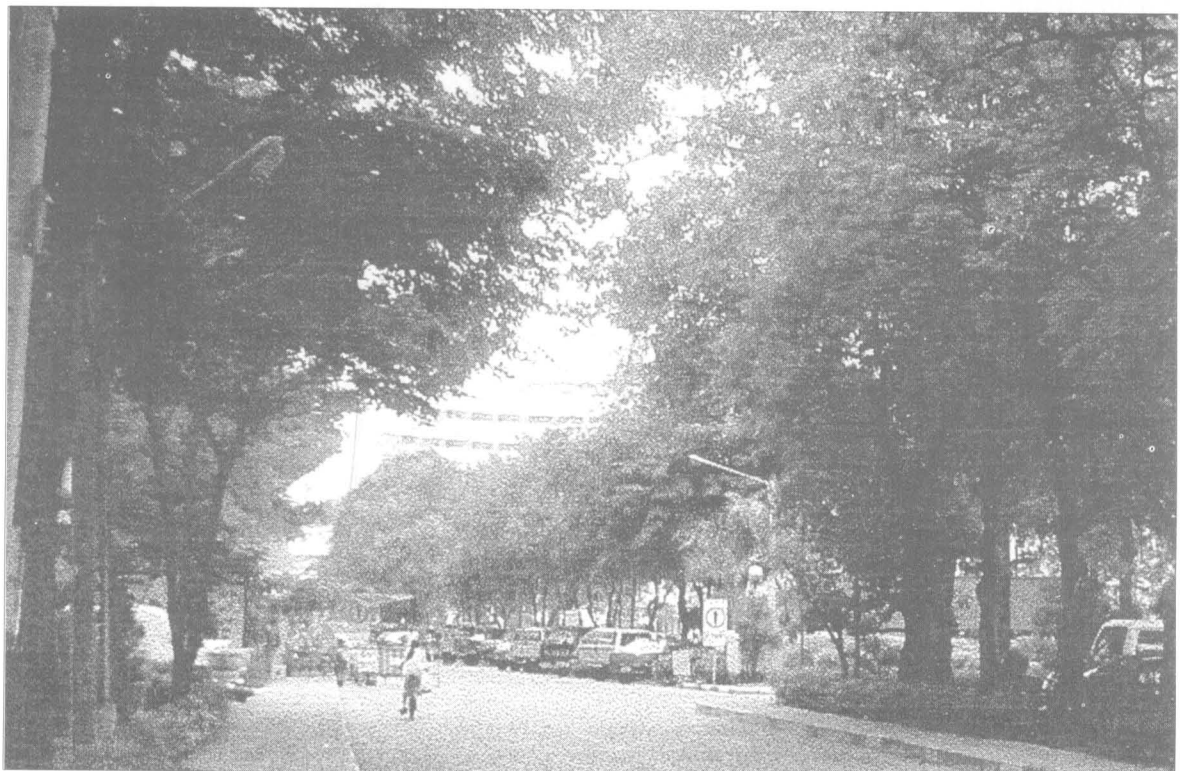
ชลีนาถ สิงห์เรศร์

ภาพอดีต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่เก่าแก่แห่งหนึ่งของประเทศไทย มีประวัติความเป็นมายาวนาน เริ่มตั้งแต่เป็นโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง ถนนประสานมิตรเมื่อ 50 ปีก่อน หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล อธิบดีกรมสามัญศึกษาขณะนั้น (พ.ศ.2489) ได้จัดซื้อที่ดิน 93 ไร่ 1 งาน 18 ตารางวา และดำเนินการก่อตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูงขึ้นที่ ถนนประสานมิตร โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อขยายการฝึกหัดครูและจัดโรงเรียนฝึกหัดครูให้มีมาตรฐานสูงขึ้น โดยมีหลวงสวัสดิสารศาสตรพุทธิ ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการคนแรก

กิจการของโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูงได้รับการปรับปรุงและขยายอาคารสถานที่ที่เป็นลำดับมา แต่ก็ยังไม่เพียงพอ ที่จะรับนักศึกษา

และยังไม่อาจจัดวิทยฐานะทางครูให้ถึงขั้นสูงสุดได้ ประกอบกับขณะนั้นอาชีพครูมีวุฒิสูงสุดเพียงแค่ ป.ม. เท่านั้น จึงทำให้เกิดความล่าช้าในการประกอบอาชีพครู กระทรวงศึกษาธิการเล็งเห็นปัญหานี้จึงได้เชิญผู้รู้ทางการศึกษามาร่วมประชุมเพื่อหาทางแก้ปัญหา ศาสตราจารย์ ดร.สาโรช บัวศรี จึงได้เสนอให้จัดตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษาขึ้น ให้มีการสอนถึงขั้นปริญญา ดังนั้นในปี พ.ศ.2496 กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ประกาศตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 71 ตอนที่ 61 เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2497 ตามนัยแห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยวิชาการศึกษา มีอำนาจให้อนุปริญญา (อ.กศ.) ปริญญาตรี (กศ.บ.) ปริญญาโท (กศ.ม.) และปริญญาเอก (กศ.ด.) ในวิชาการศึกษาและวิชาการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง แก่ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยได้ จึง

นับเป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกที่เปิดสอนถึงระดับปริญญาเอก โดยมีศาสตราจารย์ ดร.สาโรช บัวศรี เป็นผู้อำนวยการวิทยาลัยวิชาการศึกษาคนแรก (พ.ศ.2496) กิจการของวิทยาลัยดำเนินไปด้วยดี กระทั่งวงศึกษาธิการจึงได้ขยายกิจการให้กว้างขวางออกไป ตั้งแต่ พ.ศ.2498-2513 โดยออกประกาศโอนแผนกฝึกหัดครูมัธยม พญาไท ปทุมวัน เป็นสาขาหนึ่งของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ขยายกิจการของวิทยาลัยออกสู่ภูมิภาค ทางภาคตะวันออก โดยการจัดตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน วิทยาลัยวิชาการศึกษาสงขลาที่ภาคใต้ นอกจากนั้นยังเปิดสาขาในส่วนกลางอีก 1 แห่ง คือ วิทยาลัยวิชาการศึกษาพระนคร กรุงเทพมหานคร และวิทยาลัยพลศึกษามาสมทบ เป็นวิทยาลัยวิชาการศึกษาพลศึกษา กรุงเทพมหานคร

หลังจากที่ขยายสาขาออกไปตามภาคต่าง ๆ รวม 8 แห่งแล้ว ได้มีการพิจารณาเกี่ยวกับฐานะของวิทยาลัย จนกระทั่งปี พ.ศ.2517 ศาสตราจารย์ ดร.สุดใจ เหล่าสุนทร ได้ดำเนินการเพื่อยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2517 (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 91 ตอนที่ 12) และได้โอนไปสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาลัยวิชาการศึกษาทั้ง 8 แห่ง รวมกันเป็น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และเรียกชื่อดังนี้

วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร เรียก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน เรียก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตปทุมวัน

วิทยาลัยวิชาการศึกษา พระนคร เรียก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพระนคร
วิทยาลัยวิชาการศึกษา พลศึกษา เรียก

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา

วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน เรียก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางแสน

วิทยาลัยวิชาการศึกษา พิษณุโลก เรียก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพิษณุโลก

วิทยาลัยวิชาการศึกษา มหาสารคาม เรียก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตมหาสารคาม

วิทยาลัยวิชาการศึกษา สงขลา เรียก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตสงขลา

ตั้งแต่ปี พ.ศ.2532 เป็นต้นมา มีนโยบายให้วิทยาเขตต่าง ๆ ได้แยกตัวและยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยอิสระ และเปลี่ยนชื่อดังนี้คือ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางแสน เปลี่ยนชื่อเป็น มหาวิทยาลัยบูรพา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพิษณุโลก เปลี่ยนชื่อเป็น มหาวิทยาลัยนเรศวร

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตมหาสารคามเปลี่ยนชื่อเป็น มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตสงขลา เปลี่ยนชื่อเป็น มหาวิทยาลัยทักษิณ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน และบางเขน รวมกันเป็น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษารวมกับคณะพลศึกษา เป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตกลาง และต่อมาได้ตัดคำว่า "วิทยาเขตกลาง" ออกไป จึงเรียกชื่อ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปัจจุบัน

ภาพปัจจุบัน

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พัฒนา มาจากโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง และวิทยาลัย วิชาการศึกษา ซึ่งมุ่งเน้นและมีความเด่นในการ ผลิตบัณฑิตด้านศึกษาศาสตร์ ต่อมาได้ขยาย การศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เพิ่มขึ้นเพื่อรองรับนโยบายและทิศทางการ พัฒนาประเทศ ทำให้เกิดหน่วยงานใหม่ๆ ทาง ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แต่ด้วยข้อ จำกัดเรื่องพื้นที่ในซอยประสานมิตร จึงไม่ สามารถรองรับหน่วยงานใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นได้ อย่างเพียงพอ **คณะผู้บริหารมหาวิทยาลัยใน สมัยรองศาสตราจารย์ ดร.ชาติรี เมืองนา โฟร์ เป็นอธิการบดีได้เสนอโครงการ พัฒนามหาวิทยาลัย โดยการขยายไปยัง พื้นที่แห่งใหม่** (ขยายไปที่ ที่ดินที่ได้รับ บริจาคจากบริษัท ศิริษะกระบือ จำกัด อำเภององครักษ์ จังหวัดนครนายก จำนวน 947 ไร่ 2 งาน ติดกับคลองรังสิตประยูรศักดิ์ ระหว่าง กิโลเมตรที่ 41-42 ถนนสายรังสิต-นครนายก ซึ่งได้บริจาคตั้งแต่ พ.ศ.2518) โดยความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัย โครงการฯได้บรรจุ ไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาระยะที่ 6 (พ.ศ.2530-2534) และระยะที่ 7 (พ.ศ.2535-2539) จนถึงปัจจุบันมหาวิทยาลัยเริ่มได้รับงบประมาณเพื่อดำเนินการตามโครงการฯ ตั้งแต่ ปี พ.ศ.2534 (ปลายแผนฯ 6) จนถึงปัจจุบันโดย กำหนดเป้าหมายให้มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ เป็นส่วนขยายการผลิตบัณฑิต ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพและการกีฬา โดยมุ่งให้เป็นสถาบันที่เอื้อประโยชน์ต่อชุมชนใน แถบภาคตะวันออกตอนบน และมุ่งให้ใช้ระบบ เครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT Campus) เพื่อช่วยการเรียนการสอนและการวิจัย โดย กำหนดให้มีคณะและหน่วยงานที่ก่อตั้ง ณ มหา วิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ ด้วย

ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลิตบัณฑิตสาขาต่างๆ มากขึ้น มีหน่วยงาน ใหม่เกิดขึ้นมากมาย ดังจะเห็นจากการเปรียบเทียบการแบ่งส่วนราชการดังต่อไปนี้

การแบ่งส่วนราชการในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปัจจุบัน ตามราชกิจจานุเบกษา เล่ม 107 ตอนที่ 107 ลงวันที่ 20 มิถุนายน 2533

สำนักงานอธิการบดี
คณะเทคโนโลยี
คณะพยาบาลศาสตร์
คณะพลศึกษา
คณะแพทยศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์
คณะวิทยาศาสตร์
คณะศึกษาศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันทักษิณคดีศึกษา
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน
สถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเล
สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
สำนักวิทยบริการ
สำนักหอสมุดกลาง

ปัจจุบัน (พ.ศ.2542)

สำนักงานอธิการบดี
คณะทันตแพทยศาสตร์
คณะพลศึกษา
คณะแพทยศาสตร์
คณะเภสัชศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์
คณะวิทยาศาสตร์
คณะวิศวกรรมศาสตร์
คณะศิลปกรรมศาสตร์
คณะศึกษาศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย

สำนักหอสมุดกลาง
 สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
 สำนักคอมพิวเตอร์
 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
 โครงการจัดตั้งคณะสหเวชศาสตร์
 โครงการจัดตั้งคณะพยาบาลศาสตร์
 โครงการจัดตั้งสถาบันเอเชียแปซิฟิกศึกษา
 โครงการจัดตั้งสถาบันพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
 โครงการจัดตั้งสำนักสื่อและเทคโนโลยี

ภาพลักษณ์ใหม่ของ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในอดีตมีความเด่นและเน้นทางด้านศึกษาศาสตร์ แต่ในปัจจุบันได้มีการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงทางด้านกายภาพและสภาพแวดล้อมรวมทั้งขยายงานไปด้านอื่นๆ มากขึ้นทั้งด้านการเรียนการสอนที่ขยายตัวไปทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพและเทคโนโลยี การบริการวิชาการที่เข้าถึงชุมชน

และสนองต่อความต้องการของสังคม งานวิจัยที่ได้รับการยกย่องในผลงานจนได้รับรางวัลระดับชาติ งานทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมที่มีส่วนในการสร้างจิตสำนึกอนุรักษ์และเผยแพร่ทางด้านศิลปวัฒนธรรมทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย ภาพลักษณ์ใหม่ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแสดงออกมาในรูปของผลงานดังนี้

งานปรับปรุงเปลี่ยนแปลงทางด้านกายภาพและสภาพแวดล้อม

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมภายในมหาวิทยาลัยรวมทั้งสวัสดิการต่างๆ ที่เอื้ออำนวยความสะดวกสะอาด น่าอยู่ ปลอดภัยและเป็นระบบมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นร้านอาหารสำหรับคณาจารย์และนิสิตที่ได้มาตรฐานสำหรับต้อนรับแขกผู้มาเยือนมหาวิทยาลัย ระบบรักษาความปลอดภัย ระบบกำจัดขยะ ระบบการใช้อาคารสถานที่ของบุคคลภายนอก มีป้ายมหาวิทยาลัยที่สง่างาม มีหอพระที่ประดิษฐานพระพุทธรูป ๒๕ รัชกาล ๑๖ วัฒนธรรม นัครศรี

นครินทร์วิโรฒ ที่ชาวศรีนครินทร์วิโรฒเคารพบูชากราบไหว้เป็นที่พึ่งทางใจได้ทางหนึ่ง มีประกาศอย่างเป็นทางการให้ต้นสาละเป็นต้นไม้ประจำมหาวิทยาลัย มีอนุสาวรีย์ศาสตราจารย์ หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล ปูชนียบุคคลผู้ดำเนินการซื้อที่ดินวางแผนและบุกเบิกงานและดำเนินการก่อสร้างโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูงซึ่งปัจจุบันคือมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ โดยตั้งอนุสาวรีย์ไว้ที่วงเวียนทางทิศตะวันออกของอาคาร 3 เพื่อเป็นอนุสรณ์ที่ควรค่าแก่การเคารพสักการะและระลึกถึงของชาวมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ มีการปรับปรุงและตกแต่งพื้นที่ภายในบริเวณมหาวิทยาลัยให้สะอาดน่าอยู่สวยงาม มีการจัดสวัสดิการตลาดนัดวันพุธจำหน่ายสินค้าราคาถูกให้แก่คณาจารย์ ข้าราชการ และบุคคลภายนอกรอบๆ มหาวิทยาลัย เป็นต้น

ด้านการเรียนการสอน

มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒนอกจากจะมีความเด่นและมีชื่อเสียงทางด้านศึกษาศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ในคณะวิชาเดิมที่มีอยู่แล้ว มหาวิทยาลัยยังขยายการศึกษา

และการผลิตบัณฑิตให้มีความหลากหลายและเป็นสหวิทยาการ โดยเปิดคณะวิชาเพิ่มขึ้นจากเดิมคือ คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ สำนักคอมพิวเตอร์ โครงการจัดตั้งคณะสหเวชศาสตร์ โครงการจัดตั้งคณะพยาบาลศาสตร์ โครงการจัดตั้งสำนักสื่อและเทคโนโลยี เพื่อพัฒนาและผลิตสื่อการเรียนการสอนโดยเน้นการนำเทคโนโลยีสารสนเทศศึกษาวิจัยองค์ความรู้เกี่ยวกับสื่อเทคโนโลยีการศึกษา มาใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรของมหาวิทยาลัยและจัดระบบเครือข่ายบริหารการใช้สื่อและเทคโนโลยีการศึกษาภายในมหาวิทยาลัย และระหว่างมหาวิทยาลัยร่วมเครือข่าย

นอกจากนั้นยังมีโครงการความร่วมมือกับต่างประเทศการผลิตบัณฑิต เช่น คณะเภสัชศาสตร์ผลิตบัณฑิตด้านเภสัชศาสตร์ร่วมกับมหาวิทยาลัยนอร์ดดิ้งแฮม ประเทศอังกฤษ เป็นต้น

การบริการวิทยาการแก่ชุมชน

มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒมีการบริการวิชาการแก่ชุมชนทั้งการอบรมสัมมนา

ประชุมวิชาการ ทางด้านการศึกษา ศิลปะ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์และบริการด้าน สาธารณสุข ทั้งบุคคลภายในและบุคคลภายนอก เช่น คลินิกทันตกรรมพิเศษ สถานบริการ ทางแพทย์ ศูนย์โรคผิวหนัง มศว ศูนย์ให้คำปรึกษา คลินิกกายภาพบำบัด หน่วยแพทย์เคลื่อนที่โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการวิชาการแก่บุคคลภายในและภายนอก เช่น สำนักคอมพิวเตอร์ มีบริการอบรมให้แก่บุคคลภายนอก COMPUTER SERVICE CENTER คลินิกพิเศษ (สอนพูดแก่ผู้มีความบกพร่องทางการได้ยินทุกระดับ ส่งเสริมพัฒนาการแก้ไขบำบัดและเตรียมความพร้อมแก่เด็กปัญญาอ่อนอายุ 2 ขวบขึ้นไป รวมทั้งห้องปฏิบัติการเด็กที่มีความสามารถพิเศษ) โครงการพัฒนานักบริหารและผู้จัดการระดับสูง (Mini Master of Education : MMED) ศูนย์บริการเภสัชสนเทศ (บริการข่าวสารข้อมูล

ด้านยาและผลิตภัณฑ์อื่น ๆ) บริการวิชาการด้านการวัดและประเมิน สถิติและการวิจัยทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย บริการวิชาการทางด้านศิลปะโดยจัดโครงการอบรมสีน้ำสาดสีปาดสีน้ำมัน เซรามิกส์ให้แก่บุคคลภายนอกทั่วไป เป็นต้น

งานทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เล็งเห็นความสำคัญของงานด้านศิลปวัฒนธรรมทั้งในรูปของหน่วยงานและภาพรวมของมหาวิทยาลัย ดังจะเห็นได้จากการมีหอสะสมศิลป์และหอศิลปกรรมศรีนครินทรวิโรฒที่คณะศิลปกรรมศาสตร์ และเริ่มก่อตั้งพิพิธภัณฑ์การศึกษา หอจดหมายเหตุและหอเกียรติยศ ที่อาคาร 3 มีการส่งเสริมและสนับสนุนให้เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมด้านการแสดงทั้งในและต่างประเทศ ดังได้เห็นภาพผลงาน จากฝ่ายประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยและสื่อมวลชนทั่วไป

คำสั่งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่ 1387/2542

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดงานถวายผ้าพระกฐินพระราชทาน ประจำปี 2542

ด้วยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับพระราชทานผ้าพระกฐิน ประจำปี 2542 เพื่อนำไปถวายพระภิกษุสงฆ์จำพรรษา ณ วัดเจษฎาราม ตำบลมหาชัย อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ในวันศุกร์ที่ 5 พฤศจิกายน 2542 เพื่อให้การจัดงานดังกล่าวดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 19 และมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ.2541 จึงแต่งตั้งคณะกรรมการจัดงานถวายผ้าพระกฐินพระราชทาน ประจำปี 2542 ดังรายชื่อต่อไปนี้

คณะกรรมการอำนวยการ

1. อธิการบดี	ประธานกรรมการ
2. รองอธิการบดีฝ่ายศิลปวัฒนธรรม	รองประธานกรรมการ
3. รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร	กรรมการ
4. รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ	กรรมการ
5. รองอธิการบดีฝ่ายการคลังและบุคลากร	กรรมการ
6. รองอธิการบดีฝ่ายแผนและพัฒนา	กรรมการ
7. รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย	กรรมการ
8. รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต	กรรมการ
9. คณบดีคณะทันตแพทยศาสตร์	กรรมการ
10. คณบดีคณะพลศึกษา	กรรมการ
11. คณบดีคณะเภสัชศาสตร์	กรรมการ
12. คณบดีคณะแพทยศาสตร์	กรรมการ
13. คณบดีคณะมนุษยศาสตร์	กรรมการ
14. คณบดีคณะวิทยาศาสตร์	กรรมการ
15. คณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์	กรรมการ
16. คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์	กรรมการ
17. คณบดีคณะศึกษาศาสตร์	กรรมการ
18. คณบดีคณะสังคมศาสตร์	กรรมการ
19. คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย	กรรมการ
20. ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์	กรรมการ
21. ผู้อำนวยการสำนักหอสมุดกลาง	กรรมการ
22. ผู้อำนวยการสำนักคอมพิวเตอร์	กรรมการ
23. ผู้อำนวยการสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา	กรรมการ

24. ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายบริหาร	กรรมการ
25. ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิชาการ	กรรมการ
26. ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต	กรรมการ
27. ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ	กรรมการ
28. ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกฎหมาย	กรรมการ
29. ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์	กรรมการ
30. ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายประชาสัมพันธ์	กรรมการ
31. ประธานโครงการจัดตั้งคณะสหเวชศาสตร์	กรรมการ
32. ประธานโครงการจัดตั้งคณะพยาบาลศาสตร์	กรรมการ
33. ประธานโครงการจัดตั้งสถาบันเอเชียแปซิฟิกศึกษา	กรรมการ
34. ประธานโครงการจัดตั้งสถาบันพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	กรรมการ
35. ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)	กรรมการ
36. ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)	กรรมการ
37. ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มศว ปทุมวัน	กรรมการ
38. ผู้อำนวยการกองคลัง	กรรมการ
39. ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่	กรรมการ
40. ผู้อำนวยการกองกิจการนิสิต	กรรมการ
41. ผู้อำนวยการกองแผนงาน	กรรมการ
42. ผู้อำนวยการกองบริการการศึกษา	กรรมการ
43. ผู้อำนวยการกองวิเทศสัมพันธ์	กรรมการ
44. ผู้อำนวยการกองกลาง	กรรมการและเลขานุการ
45. นางเกาหงา ไทยถาวร	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
46. นางสมศรี ส่งวัฒนา	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการดำเนินงาน

รองอธิการบดีฝ่ายศิลปวัฒนธรรม	ประธานอนุกรรมการ
ฝ่ายรับบริจาค	
1. ผู้อำนวยการกองคลัง	ประธานอนุกรรมการ
2. ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)	อนุกรรมการ
3. ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)	อนุกรรมการ
4. ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมศว ปทุมวัน	อนุกรรมการ

ฝ่ายพิธีการ

1. นายวราคม ทีสุกะ	ประธานอนุกรรมการ
2. นางสาวพรรณราย ประสิทธิ์นราพันธ์	อนุกรรมการ
3. นายอารี วิชาชัย	อนุกรรมการ

4. นายบุญสม ก้านสังวร	อนุกรรมการ
5. นางลักขณา กล่อมเกตุ	อนุกรรมการ
6. นางจันทิรา จิตวีระ	อนุกรรมการ
7. นางสาวชลธิชา ผิวเกลี้ยง	อนุกรรมการ
8. นางสาวรัชณี นพจิราพงษ์	อนุกรรมการ
9. นางสาววรรณิ จันทร์ฉาย	อนุกรรมการ
10. นางสาวกานดา กรีหิรัญ	อนุกรรมการ
11. นางสาวอุนิษา นิเยะ	อนุกรรมการ
12. นายไพฑูรย์ รัตนศิริ	อนุกรรมการ
13. นายศุภชัย แก้วซัง	อนุกรรมการ
14. นายมณฑล กรีหิรัญ	อนุกรรมการ

ฝ่ายประชาสัมพันธ์

1. นายสมรภูมิ ขวัญคุ้ม	ประธานอนุกรรมการ
2. นางกัลยา กล่อมเกตุ	อนุกรรมการ
3. นายไกรฤกษ์ จันทรแนล้ม	อนุกรรมการ
4. นางสาวอภิรดี อนุเคราะห์กุล	อนุกรรมการ

ฝ่ายสถานที่และยานพาหนะ

1. นางอังคณา โกสีย์สวัสดิ์	ประธานอนุกรรมการ
2. นายสมนึก รุ่งเรือง	อนุกรรมการ
3. นายสายฝน ชุนเศรษฐี	อนุกรรมการ
4. นางอัมราทิพย์ คงน้อย	อนุกรรมการ
5. นางสาวสะอาด กัมอารีย์	อนุกรรมการ
6. นายไพฑูรย์ รัตนศิริ	อนุกรรมการ
7. เจ้าหน้าที่ฝ่ายอาคารและสถานที่และพนักงานขับรถ	

ฝ่ายอาหาร

1. นางศรีสุพรรณ ภิรมย์ทอง	ประธานอนุกรรมการ
2. นายสมภพ จันทรเพ็ง	อนุกรรมการ
3. นางสาวศศิวิมล ขามเทศ	อนุกรรมการ
4. นางแวว กรีหิรัญ	อนุกรรมการ
5. นางสนิท กรีหิรัญ	อนุกรรมการ

ฝ่ายจัดทำหนังสือที่ระลึก

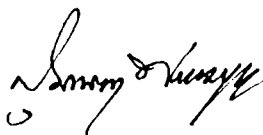
1. นายสุรชาติ ทินานนท์	ประธานอนุกรรมการ
2. นางสาวชลีนารถ สิงห์เรศร์	อนุกรรมการ

3. นางจันทิรา จิตวีระ	อนุกรรมการ
4. นางกัลยา กล่อมเกตุ	อนุกรรมการ

ฝ่ายประสานงานทั่วไป

1. ผู้อำนวยการกองกลาง	ประธานอนุกรรมการ
2. นางเกापงา ไทยถาวร	อนุกรรมการ
3. นางสมศรี ส่งวัฒนา	อนุกรรมการ
4. นางศิริรัตน์ ชันทองคำ	อนุกรรมการ
5. นางอรุณี สิ้นสันธิเทศ	อนุกรรมการ
6. นางสาวรัชฎาภรณ์ ธรรมโชโต	อนุกรรมการ
7. นางลัดดาภรณ์ พิพัฒน์เขมากร	อนุกรรมการ
8. นางสาวหยด จิตรกระหวัด	อนุกรรมการ
9. นางประเทือง ชมไม้	อนุกรรมการ
10. นางลำไย ประดับสี	อนุกรรมการ
11. นางเครือวรรณ บุญกัน	อนุกรรมการ

สั่ง ณ วันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2542

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุเมธดา พรหมบุญ)
อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้เขียน : สุรชาติ ทินานนท์ (วัดเจษฎาราม พระอารามหลวง)
วินัย ภูระหงษ์ (กฐิน)
ชลิษา สึงหเรศร์ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ภาพลักษณ์ใหม่)

ปก : สันติพงษ์ กาลอรุณ

ภาพ : กัลยา กล่อมเกตุ

พิมพ์ : สันติศิริการพิมพ์
1763/5 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 57
เขตบางพลัด กทม.

